

ВІСНИК

VISSNYK

THE HERALD

Суспільно-політичний місячник

РІК XXXII, Ч. 4
YEAR XXXII, No 4

КВІТЕНЬ — 1979
APRIL — 1979

ЦІНА 0.90 ЦЕНТІВ
PRICE \$ 0.90

ВІСНИК

ОРГАН ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ

З М І С Т

Є. Орлевський - Незмінні принципи революційно-визвольної боротьби 1	
Панель-семинар молоді до 50-ліття ОУН	4
ЗВЕРНЕННЯ Проводу з нагоди 50-ліття створення ОУН	5
І. Дурбак — Провісник Національного Великодня	11
Д-р Микола Климишин — Полковник Євген Коновалець	
	(Закінчення з ч. 3) 12
Л. Рихтицький — Чорне море — українське море	16
В. Кульчицький Гут — Чи дійсно „майбутнє совєтів захмарене“?	18

СТОРІНКА ОЖ ОЧСУ

Алла Коссовська — У Великодню ніч (Вірш)	21
Віталій Лехтер — І на іконах намалюють знову	21
Поетка Білорусі Натальля Арсеньєва — „Уваскрєсні“ (Переклад)	23
Активізація української громади в Каліфорнії	23

ІЗ ДОКУМЕНТІВ

Правда про М. Хвильового-Фітільова	24
Панько Незабудько — „Правна наслідниця“ УНР (Замість фейлетону)	24

Річна передплата 10 дол.

ГОЛОВНА УПРАВА ООЧСУ та РЕДАКЦІЯ „ВІСНИКА“
ЩИРО ВІТАЮТЬ ЧИТАЧІВ ЗІ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ
ГЛИБОКИМ ТРАДИЦІЙНИМ НАРОДНИМ ПРИВІТОМ:

ХРИСТОС ВОСКРЕС! — ВОСКРЕСНЕ Й УКРАЇНА!

ВІСНИК

Є. Орловський

НЕЗМІННІ ПРИНЦИПИ РЕВОЛЮЦІЙНО-ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ

Тільки визвольна боротьба української нації, сперта на власні сили і спільний фронт поневолених російським імперіалізмом і комунізмом народів, може мати успіх у завоюванні української державної незалежності через розвал російської імперії і знищення большевицької системи.

Всякі орієнтації на чужі сили, на інтервенції і „визволення” чужими багнетами доведуть до нового поневолення „визволителями”, бо, як навчає нас історія України, всякі „визволителі” зі Сходу чи із Заходу приносили „волю” для свого власного панування на нашій землі, а нашій нації — лише нову неволю.

Тільки революційно-визвольний шлях і спільна національно-визвольна війна України й інших поневолених в російській імперії — ССРСР і сателітних народів приведе до розвалу імперії і відновлення УССД та незалежних держав інших народів. Нагоди та революційного зриву можуть бути у висліді активного визріння революційної ситуації, внаслідок внутрішніх ускладнень в тюрмі народів, або ускладнень також зовнішнього характеру. Проте нагода, викликана зовнішніми ускладненнями, не означає нашої ставки на чужі сили, які здогадно могли б принести нам визволення. Тільки доконані факти власною силою можуть респектувати вороги імперської Росії, котрі не обов'язково є нашими приятелями.

Шлях еволюції, лібералізації, демократизації імперії і режиму не є шляхом визволення, бо в історії світу не було демократичних імперій. Ще ніколи поневолені народи не могли здійснити людських прав для своїх членів, доки не завалили імперій, бо передумовою здійснення прав людини-одиниці є здійснення прав нації: національно-державна незалежність. Без власної національної незалежної суверенної держави, без розвалу імперії всякої барви поневолена

нація не може здійснити людських прав для своїх членів.

Тому український самостійницький світ відкидає всяку „демократичну”, „християнську”, „ліберальну” і т.п. російську імперію і бореться проти неї так, як і проти тоталітарної комуністичної, бо імперія може бути тільки диктаторською, тоталітарною, або мілітарною на території поневоленого народу.

Комунізм різних варіантів є чужою, ворожою українській духовості і соціяльності системою життя, накиненою російськими багнетами України, і вона мусить бути знищена, а на її місце має постати в УССД вільно встановлений укра-

Дан Мур

ВЕЛИКДЕНЬ

*Христос воскрес! Звершилась перемога
Добра над злом. І світла в темноті.
Прослалась зоряна до неба всім дорогами.
Усім, хто йшов з Тобою, Христе, у житті.*

*Нестримна радість, невимовні співи,
Громами крешуть рать ворожих лав...
Він кров'ю змив Адама гріх і Єви, —
Самий воскрес, смерть смертю подолав!*

*Христос воскрес! В тривозі фарисей.
Не вбили правди в горні хресних мук.
Тремтить Пилат, бо відсахнувся від неї;
Не змиє крові з винуватих рук.*

*Як змовкне людський рід, — бурхливе море
Зведе воскресну пісню до небес.
І відповідь відлунять скелі-гори.
Ліси, гаї... Воїстину воскрес!*

*Христос воскрес! Роздзвонює невпинно
Й дзвенітиме нащадкам і вікам!
Замучена, воскреснеш, Україно,
На славу Бога і ганьбу катам!*

інським народом його власний народоправний дар, що відновляє українські духовості і соціальності. Україна мала свій оригінальний народоправний дар вже в сиву давнину, що стверджують країнові автори молодого покоління, коли на московських півночі незмінно панував деспотизм. Навіть уявлення Бога було різне: в Україні — це Бог правди, справедливості і любови, а в Московщині — бог-деспот і месник на взірці тирана-царя чи генераловбивця-ка генсека.

Ці два прапорами комунізму і воєнного безбожництва Україну можна лише помервити. Тому всякі неокмунізм, неомарксизми, комунізм з „поульким обличчям” — це новий облуний засіб відвернути увагу молодого патріотичного активу від пораз, то зростаючого самосвідомлення традиційного оригінального українського світу ідей, що диметрально протилежний російському, дає неопору елиту українській нації у її визвольній боротьбі за власні цінності і якости. Україна зможе визволитися з цієї російського ярма остаточно тоді, коли визволить-ся духово, ідейно і політично від цього чужого, а повернеться до вітчизняних вартостей сво-го міста Україна Києва, світлик традиції св. Володимира, св. Антонія і Теодозія Черчерських, Святослава Хороборо, героїчних першиххристиянських і християнських національних традицій — князько-королівської і козацько-гетьманської — єдиного міцтарного християнського ордену у православному світі, Милитарної Християнської Республіки, якої світ-лі героїчні традиції відновили УНА і ОУН. Незалежність Києва й України — це остаточно перемогти деспотичну рабовласницьку антигос-дану й антинаціональну російську систему жит-тя, захистити національний принцип організації світу проти імперіального, що його силою намагає підступу Москва.

Засадничі ідеологічні програми, політичні і стратегічні позиції революційно-визвольної бо-ротьби України були правильно визначені IV і V Великими Зборами ОУН. Вони теж визна-чили місце і роль України у світово-політич-ному розвитку та його революційної ОУН у визвольному процесі та зовсім співзвучно з переконаннями і поглядами молоді і нової авангардної духової патріотичної еліти Укра-

ни уточнили питоменно українські вартості й якости, котрі виростили з тисячлітнього буття української нації як окремих національ-ного феномену на політичній карті світу, а са-моувагодомленні котрих і захист їх у боротьбі проти накішеного України Московною сподобу життя — тобто комуністично-большевизму — забез-печують остаточно українську перемогу над російським окупантом.

Говорюшене правдичення української еліти у наші дні здійснення пізнаних неопортних укра-їнських вартостей та можливості здійснити їх лише у власній відновленні українській неза-лежній державі, вже не зліжкідувати окупан-тові, хіба він знявши би фізично ввесь україн-ський народ, що заведе є можливість, бо цього не могла осалити навіть сталінська Москва. IV і V Великі Збори ОУН розпрацювали все-бічно зміст українського всенароднього револю-ційного націоналізму як єдиної іди і сили, що спроможна змобілізувати й зорганізувати укра-їнську націю до визвольної протиросійської і протикомуністичної війни тим більше, що під прапором націоналізму маршує сьогодні, як стверджують країнові автори, більше як пого-віна людства. Характерно, що речники моло-дого патріотичного покоління України, яке виростило на ідейному підґрунті і з політико-кр-ови вісців УНА-ОУН, повертаються не до лібе-ралізму, соціалізму, комунізму чи інших імпо-ртіваних в Україну чужих ідей, але створюють прикладом Запорізьку Січ, князько-королівську чи гетьмансько-козацьку доби, в яких розлилася перша питоменно українського соціально-полі-тичного чи правдо-морального ладу з Руською Правдою в началі, що майже тисячліття тому не знала кари смерті для промудрих України, як і не знала промудрих-рабів.

Український націоналізм представляється вся-кому тоталітаризмом, імперіалізмом, загаро-

Published by Organization for Defence of Four
 Freedoms for Ukraine, Inc.
 Monthly except July and August, when bimonthly.
 Second class postage paid at General Post Office,
 New York, N. Y.
 Board of Editors
 Address: P. O. Box 304, Cooper Station,
 New York, N. Y. 10003.

ництву, респектуючи права одиниці і права кожної нації на її державну незалежність на її етнографічній території, з вимогою повороту виселених чи депортованих на їх рідні землі.

Універсал УГВР з 1944 року визначив засадничі напрямні визвольної політики і засади змісту побудови української державности, які є актуальними по сьогодні. Звернення Воюючої України, підписане речником Української Католицької Церкви, Президією і Генеральним Секретаріатом УГВР, Головним Командуванням УПА й Проводом ОУН, до української нації, й зокрема до української еміграції з визначенням її завдань супроти України, не втратило своєї актуальности і далі нас зобов'язує.

Героїчна смерть на полі слави Президента УГВР, Голови Генерального Секретаріату УГВР, Головного Командира УПА, Голови Проводу ОУН в Україні сл. п. ген. Романа Шухевича-Чупринки і численних провідників і членів ОУН, командирів і бійців УПА, членів УГВР і тисячів-тисячів героїв-борців, залишила нам заповіт досмертної боротьби за ідеал УССД, виростий з душі нашої нації, за перемогу українських ідей і правд на українській землі. Геройська смерть Голови Проводу ОУН сл. п. Степана Бандери з рук московського агента зобов'язує нас продовжувати його змаг, захищати його світ ідей, його визвольно-революційні концепції, його стратегічно-політичні напрямні, що були тотожні з визвольно-політичною концепцією Головного Командира УПА, ген. Романа Шухевича-Чупринки, та історично виправдалися. Погляди Степана Бандери, як і погляди Романа Шухевича, тотожні в основному з системою визвольних ідей нового молодого покоління України, що його виростили кров і жертви бійців ОУН-УПА.

Законом хвилини мусить бути: усвідомляти й зразу ліквідувати всякі намагання ворога розігравати українських самостійників і зводити їх на манівці лівизни чи іншої антиукраїнської доктрини типу неокомунізму, неомарксизму чи комунізму „з людським обличчям”, — щоб вдержати непорушним самостійницький безкомпромісовий фронт, без орієнтацій на чужі сили і чужі директиви.

Українське Державне Правління і Провід ОУН гідно оборонили основні ідеї ОУН і дер-

жавницькі позиції України в активному зударі з ворогами, не зігнувшись перед німецьким терором, відкидаючи ультимат уступлення УДП ОУН включила в УДП представників різних партійно-політичних течій і згодом поширила протиросійський і протикомуністичний фронт, з метою розвалу російської імперії, на світовий форум, а в українській дійсності продовжує незмінно намагання з'єднати в єдиному фронті національні самостійницькі сили.

Спільний фронт українського самостійницького табору з російськими єдинонеділимськими дисидентами є недоцільний і неможливий, бо вони творять чергову зміну варті імперії, яку мають рятувати після упадку большевизму з допомогою певних кіл Заходу. Співвираця українських самостійників є можлива лише з такими партнерами, які борються за розвал російської імперії всякого режиму та за відновлення УССД й самостійности інших поневолених народів на їхніх етнографічних землях, з виключенням всякого імперіялізму і загарбництва.

II

Сучасна стадія визвольної боротьби українського народу характеризується ідейно-політичним босм з традиційно-історичних, оригінально-українських, питомених нації якостей і вартостей, які є органічним протиставленням російському способові життя. Цей змаг за здійснення образу життя кожної його ділянки в українській державі надає політикум всякій протикомуністичній чи протиросійській акції, байдуже, чи це буде її соціально-економічне, культурно-політичне, чи релігійно-церковне підложжя; чи це буде питання української мови, колгоспу, чи присадибного наділу, чи труднощів дістатися українцеві на ВУЗ на українській землі тощо. Всякому явищу необхідно надавати українське державно-політичне цілеспрямування, узалежнювати повні здійснення тієї чи іншої потреби життя від здійснення першоначальної мети — УССД. Усі життєві процеси мають збігатися у єдиному політикум: без УССД немає здійснення прав і потреб українця. Без УССД неможливо здійснити ув'язненого традиційного образу ні однієї ділянки життя української одиниці і нації.

Молоде українське покоління у символі Космача, тисячолітньої національної християнської

культури України, добачило національний принцип організації світу, добачило правду, що без національних культур, спертих на духовості і релігії окремих націй, немає світової культури, так як без національних геніїв немає світових геніїв. Космач виріс до символу протиставлення Вавилонові — „совєтському народові”, безтрадиційності, нації без органічних підлож, тобто і без її культури. Космач символізує органічний, природний порядок у людстві, що складається з природних організмів-націй, котрим протиставиться всякий комунізм, марксизм, совєтизм чи лєнінізм... Увесь світ ідей молодого покоління України висловлений геніяльно у незнищенності Соборів наших душ, в афоризмі: дехристиянізація, колективізація, колоніальна індустріалізація, насильне переселювання з села до міста — це нищення традиційних українських структур, що нація незвичайно боляче відчуває.

Утвердження системи ідей визвольного революційного націоналізму, традиційних героїчних вартостей київського катакомбного християнства у протиставленні до російського толстовського шаманізму чи воюючого безбожництва — незвичайно важливе наше завдання. Наш обов'язок — зглиблювати українську правду і допомагати в її глибинному пізнанні молодому патріотичному поколінню, а не плекати культ збанкрутованого чужого українській духовості неоконунізму, неомарксизму чи „справжнього” лєнінізму, злочинної російської доктрини завойовника-колоніаліста, що нею завжди намагався ворог полонити наївні українські душі типу Скрипників і Хвильових.

Розгадати правду України, як вона могла довгі століття тяжких випробувань не лише пережити, але як та квітка серед снігів — вирости і розцвісти!

.....

ПАНЕЛЬ-СЕМІНАР МОЛОДІ ДО 50-ЛІТТЯ ОУН

Українська студентська молодь, зорганізована в ТУСМ і СУМ, провела в Нью-Йорку, у великій залі Дому Українського Визвольного Фронту, в неділю 4 березня 1979 р. панель-семинар на тему „50-ліття ОУН, 1929-1979”. Модератором був Ігор Зварич, який зазначив у

вступі, що творчість Т. Шевченка — „де синтеза української політичної ідеології”, яку далі розвинули в політичній площині М. Міхновський, Є. Коновалець, Д. Донцов, С. Бандера, а в наш час — Провідник Революційної ОУН Дост. Ярослав Стецько. Зразок політичного мислення в Україні дав Нескорений Валентин Мороз.

У панелі взяли участь: Андрій Прятка — „Від УВО до ОУН”, Лев Іваськів — „Ідейно-світоглядні основи Українського Націоналізму”, Осип Рожка — „ОУН в історичному ретроспекті та перспективи національно-визвольної боротьби”, Роман Зварич — „Революційна теорія ОУН”. У залі був великий відсоток молоді.

Усі панелісти, до речі, народжені поза Україною, дуже добре володіють українською мовою, виявили серйозний підхід до теми, допитливість і знання тематики. Вони не лише молоді дослідники Українського Націоналістичного Руху, а і його безпосередні продовжувачі, активні в щоденному житті і змаганнях Організацій Українського Визвольного Фронту.

Не драгоманівського чи будь-якого іншого типу „Федерації”, а самостійна соборна Українська Держава; не еволюція, а революція; не опертя на чужих „визволителів”, а розрахунок на власні великі сили великої європейської Нації, з підкресленням примату духа й одержимости в боротьбі за Українську Правду, ось ті головні постуляти, що їх виголошували молоді панелісти.

У цікавій дискусії брали участь пп. В. Іваськів, п-і Логуш, М. Грицьков'ян, О. Логуш, І. Рак та ін. Панелісти із знанням проблем і переконливістю відповідали на запитання.

Цей панель-семинар, що його варто було б повторити в ін. містах ЗСА і Канади, відбувся заходами Комітету ОУВФронту для відзначення 50-ліття ОУН, під головуванням ред. І. Білинського, голови ГУ ООЧСУ. Вечір закінчився відспіванням „Не пора”. (п.).

**СКЛАДАНТЕ ПОЖЕРТВИ НА ФОНД ОБОРОНИ
УКРАЇНИ! НАШ ПЕРШІЙ І НАЙГОЛОВНІШІЙ
ОБОВ'ЯЗОК — ДОПОМОГА НАШИМ БРАТАМ І
СЕСТРАМ У ПОНЕВОЛЕНІЙ БАТЬКІВЩИНІ У
БОРОТЬБІ ЗА ВОЛЮ І ДЕРЖАВНУ НЕЗАЛЕЖ-
НІСТЬ!**

ЗВЕРНЕННЯ ПРОВОДУ З НАГОДИ 50-ЛІТТЯ СТВОРЕННЯ ОУН

(ПІДСУМКИ Й ПЕРСПЕКТИВИ)

„Для українського народу ідеї українського революційного руху, ідеї революційної боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу стали єдиними правдами — вірою, освяченою життям і кров'ю найкращих її борців” (з Постанов Конференції Проводу ОУН на Українських Землях в червні 1946 року).

П'ятдесят років тому, в дні від 28-го січня до 2-го лютого 1929 року відбувся Перший Великий Збір Організації Українських Націоналістів (ОУН). На кін історії України вийшла тоді нова революційна сила, в основу якої українські революціонери-самостійники поклали ідеологію українського націоналізму. Вирішну роллю в тому відіграв полк. Євген Коновалець, Комендант Української Військової Організації (УВО) і ославлений Командир Корпусу Січових Стрільців.

Молоді націоналісти на Західніх Українських Землях в невеликій мірі спричинилися до оформлення тієї сили: Степан Охримович, Іван Габрусевич, Степан Ленкавський та інші тодішні активісти й теоретики націоналістичного руху мобілізували українську молодь, а зокрема студентство, новою ідеєю оновлення нації. Націоналісти Наддніпрянщини, що знайшлися на еміграції й організувалися в націоналістичні гурти, дали також повну підтримку полк. Євгенові Коновальцеві, який був обраний на I-му Великому Зборі Головою Проводу й очолив нову організовану силу українського націоналізму — Організацію Українських Націоналістів. Ідеологічним пробойовиком і теоретиком-мислителем цього нового Руху був вже від років д-р Дмитро Донцов, який мав вирішальний вплив в ідейному сенсі на молоде покоління Західньо-Українських Земель, на всю Україну й українську еміграцію.

Революційні ідейно-політичні позиції і змаг за перевиховання нації

Після програної визвольної війни 1917-1918 років, причиною чого була відсутність у провідній верстві України чіткої національної ідеології, котра неутралізувала б і поборювала

вплив ворожих інтернаціоналістичних доктрин, що їх Москва поставила на службу своїм імперіалістичним національним цілям, було необхідним поставити в основу дальшої визвольної боротьби власну національно-визвольну й національно-державницьку ідеологію і програму та відмежуватись від утопічного всесвітництва, інтернаціонального соціалізму всякого забарвлення, фальшивого гуманітаризму, пацифізму й антимілітаризму.

Величезну історичну заслугу для української нації в цьому аспекті має Дмитро Донцов, який створив нову епоху в розвитку української національно-державницької думки.

В тих часах велика частина української інтелігенції призабула найважливіше в житті нації: культ влади нації на її власній землі, культ зброї, без якої немає влади, культ ненависти до ворога, без якої немає перемоги. Вони проповідували гасла „за землю і волю”, а не за владу, без якої немає ні землі, ані волі. Вони проповідували мир і братолюб'є супроти ворога, замість війни і заліза на ворога! Вони розганяли армію тоді, коли самі небеса взивали нас до зброї проти большевицького й інших російських, чи польських наїзників! Вони вірили ворогам і їх фальшивим ідеям, що їх вони несли нам на загибель, а націоналіста Миколу Міхновського, пробойовика здорового й необхідного українського мілітаризму, гнали геть! Вони боялися здорового всенароднього відруху — Військових З'їздів, що несли порятунок нації. В добі страшній і жорстокій, котру започаткували большевики, які вогнем і мечем ішли на нас, наш тодішній соціалістичний провід з Винниченком на чолі мріяв про „соціалістичне Ельдорадо”, про „новий соціалістичний світ гуманності і рівності”, під час коли наші вороги — москалі, поляки й інші, кували зброю і здійснювали загарбництво наших земель.

Ми прогайнували велику історичну нагоду, бо не мали великої, всеохоплюючої української ідеї й ідеології з героїчним подихом княжо-королівської і козацько-гетьманської епох, коли кували українську зброю і били та гнали наїзників і ворогів геть з української землі.

Навколо нас горіла революція, але культура української національно-визвольної революції наш соціалістичний, всесвітнянський провід не виплекав. Він бачив Україну крізь призму чужої „гуманної”, „нової” Росії. А коли отямився, то вже було пізно. Симон Петлюра прийшов також запізно. На українській землі запланували російський большевизм, соціалізм, комунізм, котрі в крові втопили десятки мільйонів українців.

В часах всенароднього смутку, спричиненого упадком нашої Держави, полк. Євген Коновалець, як великий державник-націоналіст і командир найкращої військової частини армії Української Народньої Республіки, що один із небагатьох розумів вагу збройної сили, ініціює створення Української Військової Організації (УВО) для продовжування збройної боротьби.

УВО розгортала свою збройну дію головно на ЗУЗ, де мобілізувала народ, піднімала його на дусі і створювала польському окупантові незвичайні ускладнення. На Осередніх і Східніх Українських Землях УВО, за вказівками полк. Євгена Коновальця, стосувала відповідні до місцевих умов відмінні методи підпільної, політичної і збройної дії.

Але скоро виявилось, що без нової національної ідеології, протиставної старим, збанкрутованим доктринам недавнього минулого, буде неможливо вести тривалу визвольну акцію й боротьбу. Тодішній ідеологічний конгломерат не міг гарантувати нації перемоги. Нація потребувала перевиховання, усунення чужого ідейного блясту та припинення задурманювання її всесвітнянськими соціалістичними ідеями, що стояли на службі ворога. Нація потребувала розбудження в неї психо-волевого наставлення у боротьбі за здійснення її ідеалу — Української Самостійної Соборної Держави, виплекання в неї характеру княжих дружинників і козацьких воїнів. Для її відродження і відвоювання державности потрібна була не тільки нова ідея, що впливала б з наших древніх героїчних традицій та світлих епох нашої державности, але й моралі, моралі борця-войовника, борця-героя, волонтаристичного світосприймання і героїчної концепції життя, з його погордою смертю, зі ставленням загального добра нації-спільноти понад особистим-еґоїстичним, духового

первня понад матеріяльним, національного понад інтернаціональним, воїна понад хуторянином з його „моя хата скраю”. Цей бій за душу нації, за полонення її українськими державницькими ідеями, що виростили з її величного минулого, з її традиційної історичної духовости, бій за нову українську національно-спільнотну і патріотичну людину, поставив собі за мету український організований націоналізм під проводом ОУН.

В осередку всіх змагань і прагнень ОУН поставила ідею української нації, її виключний інтерес, ідею української держави, як найвищої форми буття нації і найвищої духово-органічної організації людської спільноти. Без держави, або без боротьби за неї — немає нації.

Від самого початку свого існування ОУН поволі ставала сумлінням нації, а її герої, своїми прикладами найвищого героїзму, самопосвяти і жертвности — маяками нації. ОУН різко виступила проти опортунізму супроти ворогів-окупантів України. Опортуністичні, угодовецькі групи ставали відпадками народу на шляху безкомпромісової і безстрашної боротьби ОУН проти усіх окупантів України. Слабкі духом відмежовувалися від ОУН, а навіть засуджували її, щоб не стати предметом переслідування ворога, а впарі з цим проповідували „легальні” методи національної діяльності в рамках законів окупантів.

ОУН завжди виходила з власнопідметної української рації, керувалася власними українськими законами, законами української нації. Все, що для добра української нації і її визволення чинила ОУН у революційній боротьбі супроти окупантів України, було законне й легальне з погляду українського права, природного права нації на її суверенне існування, Божого права. Революційні суди і трибунали ОУН були і є українськими судами з української рації, протиставні окупантським судам на українській землі. Україна знаходиться в стані війни з російським окупантом по сьогодні. Її, а зокрема ОУН як аванґард визвольної війни, зобов'язують воєнні закони. Окупанти України, що їх владу над українським народом визнав т. зв. офіційний вільний світ, стосували й стосують супроти українського народу свої терористичні методи — масовий організований го-

лод, народовбивство, пацифікацію чи примусові вивози в концтабори. Найбільше безправ'я — це окупація і уярмлення чужих націй. Боротьба народу проти окупації й уярмлення — це наказ і закон Божий, бо кожна нація і кожна людина має право на волю і незалежність. Тому доконувані акти бойовиками революційно-визвольної організації проти речників окупації на українській землі, нищення ворожого майна чи карання зрадників і сексотів, не є ніякими терористичними актами революційної організації, але одною із нормальних метод визвольної війни. Терор стосує лише окупант супроти поневоленого народу, що є найвищим беззаконням, яке можна і треба поборювати різними засобами. ОУН ніколи не воювала проти жінок і дітей, проти невідповідальних за окупацію і гноблення, але завжди проти носіїв і речників, захисників і подвижників гноблення і визиску. Вже самий факт окупації є терором у засновку. ОУН ніколи не стосувала терору як такого. Всі її революційні акти й акції згідні з людськими, національними і Божими законами, що не виключають війни, тим більше визвольної, справедливої.

В середньовіччю Католицька Церква допускала й виправдувала вбивство тирана. Сучасне німецьке правосуддя не лише виправдує організаторів і виконавців атентату на Гітлера, але найвищі державні достойники приймають

25-ЛІТТЯ „ШЛЯХУ ПЕРЕМОГИ”

У цій році тижневик „Шлях Перемоги”, що виходить у Мюнхені, відзначає 25-ліття з часу друку його першого числа. Основоположником „Шляху Перемоги”, як пресового органу Революційної ОУН, був слл. Провідник ОУН Степан Бандера. Часопис редагували в різний час вже покійні тепер голова Проводу ОУН проф. Степан Ленкавський, письменник і поет Петро Кізко, письменник і журналіст Данило Чайковський — О. Данський та ін.

Тижневик „Шлях Перемоги” втішається великою популярністю не лише завдяки цікавим, оригінальним матеріалом, свіжим віткам, у тому і з України, увазі до життя українців за кордоном і на Батьківщині, а також увазі до справ української культури, — він вирізняється між іншою пресою своєю принциповістю, політичною цілеспрямованістю і виразною політичною мовою у боротьбі з ворогом.

Бажаємо якнайкращих успіхів часописові-побратимові за океаном!

участь у відмічуванні смерті атентатників і віддають їм прилюдну честь. В обличчі права й справедливості не може існувати дві мірки. ОУН горда за своїх героїв — Мацейка, Лемика, Данилишина, Біласа й сотні їм подібних.

Це факт, що українські угодовці протиставилися і далі протиставляються революційній ОУН і її концепції визволення, але історія й тривалі досягнення ОУН впродовж її п'ятидесятилітнього існування доказали слушність позицій ОУН. Похідні Групи ОУН 1941 року, в яких приймало участь понад п'ять тисяч бійців ОУН, хоробрих молодих людей виправдали повністю нову систему виховання в боротьбі з її націоналістичним змістом, культом героїки життя, нових „лицарів абсурду”, „донкіхотів”, які разом з бійцями, що були безперервно на першому фронті в Україні, дали нам легенду 30-го червня 1941 року, як і раніше Карпатської України, а згодом легенду УПА і товчок до голосних на весь світ повстань в московських концтаборах. Своїми героїськими чинами, терпінням і смертю вони створили морально-етичне й ідейне підложжя під появу шести-і сьмидесятників. Свої тернові й лаврові вінки в рядах УПА і революційного підпілля, в боротьбі віч-на-віч із жорстоким і безпощадним окупантом у Кінгірі, Воркуті, Норильську, Колімі і в Мордовії вони поклали у стіп нації, що немов Фенікс з попелу ожила й стала нацією героїв і мучеників.

Несподівано для ворогів український велит дивгнув плечима. Запахло духом революції, якої іскри вже не вдасться погасити ніколи, нікому й нічим! І в тому величезна заслуга революційної ОУН і її загиблих на полі слави Провідників — Євгена Коновальця, Романа Шухевича, Степана Бандери, Дмитра Грицяя, Михайла Арсенича, Ярослава Старуха, Михайла Сороки, Йосипа Позичанюка, Олекси Гасина та інших, й безлічі членів ОУН і бійців УПА.

ОУН — Всеукраїнська Революційна Сила і Дороговказ для Нації

Після перетворення УВО на військово-бойовий реферат ОУН, продовжуючи далі бойові дії, ОУН пірнула глибоко в народню гущу. Продовжуючи революційні чини, як повсякден-

ну пригадку про необхідність збройної боротьби й завдаючи ними дошкульних ударів окупантам, ОУН організує широку акцію боротьби за душу української молоді на ЗУЗ, т. зв. шкільну акцію, стає на захист соціально-економічних інтересів селян і робітників, організуючи протипольські страйки, масові протибольшевицькі акції на ЗУЗ, зокрема в часі голодової облоги України, з агентом сл. п. Миколи Лемика на большевицького консуля у Львові, акцію бойкоту польських державних монополів і т. п. ОУН залучає до цієї боротьби широкі кола та різні верстви українського народу. Вона безпідільно опановує молодь, яка стає її авангардом. Вона опановує українське село не тільки широкою організаційною мережею, але зглиблюванням української патріотичної і націоналістичної культурно-освітньої роботи. Всі ці ланки життя і боротьби пов'язує завжди з національно-політичним визволенням як передумовою справедливого здійснення усіх потреб національного та індивідуального життя.

Особливо на Осередніх і Східніх Землях України, куди ОУН проникала із ЗУЗ і завдяки прямій дії з еміграції полк. Євгена Коновальця, ОУН пов'язувала національно-визвольну боротьбу з різними ділянками життя, на яких розгортала свою протиросійську і протибольшевицьку акцію, висуваючи свій ідеал Української держави у многогранному пов'язанні з життям народу на різних відтинках його самовияву та задоволення народніх потреб. У висліді тієї діяльності ОУН національна свідомість і революційна готовість широких народніх кіл незвичайно зросла. Участь у боротьбі всіх верств народу стала історичним фактом.

ОУН завжди клала перед нацією найважчі завдання, що ставали дороговказами на шляху росту нації і визрівання революційної ситуації. Вона поривала ними молодь, пробойовика нації, якою безпідільно володіла впродовж усього свого півстолітнього існування. Хто з-поза ОУН відважився підняти чотирифронткову визвольну боротьбу проти чотирьох окупантів України!? Цей політичний, а передусім моральний дороговказ, закріпив у народі довір'я до ОУН, яка станула за абсолютну справедливість і правду, за неподільну свободу й державну незалежність української нації, для якої всі вітки народу однаково дорогі.

Якраз ідея справедливості мобілізує народ, розбуджує в ньому етичні вартості небувалої натури і дає йому силу видержати у боротьбі. Мораль в революційно-визвольній політиці — це одна із основних цінностей. Тільки з молоді, вихованої на такій моралі, ОУН могла створити небувалу в історії політичну армію нації — Похідні Групи ОУН, які, йдучи на війну проти двох найбільших потуг тодішнього світу, допомагали кадрам в Україні творити непереможну політичну й моральну силу нації. Апогеєм збройної, революційної боротьби на ЗУЗ було покарання в 1934 році смертю за погроми міністра внутрішніх справ Польщі. Це пригадувало народові, що лише шляхом збройної боротьби можна добитися остаточної перемоги і ставало прикладом героїзму для молодих кадрів. А могутнім відгомонам цього героїчного акту була двофронтова війна ОУН і УПА під проводом неперевершеного командира, ген. Романа Шухевича-Чупринки, що її шлях встелений в нашій історії найбільшими героїчними чинами і являється унікальним. Величезний вклад ОУН у творенні Карпатської України є історичним фактом, а відмовна відповідь Зенона Коссака, одного з найвизначніших членів УВО-ОУН, на вимогу німецького консуля в Хусті в справі капітуляції армії Карпатської України перед мадярською навалою, останеться назавжди безприкладною в історії хоробрих світу.

Передбачливим почином ОУН було створення Дружин Українських Націоналістів (ДУН), тієї військової формації ОУН, що, перейшовши у підпілля, дала незаступимий кадр для УПА, всенародньої армії нації. Правду про те, що без збройної сили немає власної держави, ОУН не лише декларативно захищала, але дією творила її в кожній пригожій ситуації.

Історичною заслугою революційної дії ОУН є відновлення Української Держави 30-го червня 1941 року та створення Українського Державного Правління, очоленого членом Проводу ОУН Ярославом Стецьком, що розпочало війну України проти Німеччини і Росії, як теж наступний період української державности, що перетривав до 1950 року, доки принаймні на клаптику української землі під захистом зброї ОУН-УПА, в продовженні Українського Державного Правління, владу виконувала створе-

на з ініціативи ОУН-УПА Українська Головна Визвольна Рада (УГВР).

Двофронтowa війна України проти нацистської Німеччини і Росії під прапорами ОУН, УПА і УГВР була далекосяжного значення подією в історії визвольної боротьби поневолених націй проти імперіялістів й поневолювачів. УПА, найбільша підпільна армія того часу доказала, що повстанська стратегія і спосіб ведення підпільної боротьби найбільш реальні й успішні при модерній техніці ведення війни. ОУН і УПА унааявили ту правду, що уярмлена нація є непереможна, якщо її воля боротися за всяких умов є незламною. Створення УПА і розгорнення її у грандіозну визвольну армію нації в якій з глибин народної гуці вилонилися геніяльні полководці і стратеги повстансько-партизанської війни, це чергове свідoctво стихійної спроможности нашої нації, українського Фенікса.

Українські опортуністи не мали ніякої альтернативи, бо хто під час Другої світової війни допомагав німцям, той рівночасно допомагав Москві, вможливаючи їй творити большевицьку партизанку на українській землі. Це також давало можливість Москві таврувати українську національно-визвольну боротьбу як знаряддя німецького імперіялізму. На щастя, ОУН і УПА своєю двофронтowoю війною не лише внеможливила в історичній перспективі будь-яке таврування визвольного змагу нації, а й приневолила окупанта визнати суверенність української визвольної політики і незалежність

.....

КОМУНІСТИЧНІ „РЕЛІГІЙНИКИ“ ...

У листопаді 1978 року в Гваяні пострілялись і отруїлись до тисячі членів так зв. релігійної секти „Піпел Темпл“, яка жила в джунглях, але мала свою базу в Каліфорнії. У „прощальному листі“ їхній вожака Джім Джоунз написав: „Смерть. Я не бачу іншого виходу. Я згідний із вашим рішенням. Я боюсь тільки одного, що без вас світ не зможе прийти ДО КОМУНІЗМУ“!..

Сектарі вивчали... руський язик та спілкувалися з Гаваною і Москвою, а плянували вистрілювати американські особистості, включно з Президентом.

Як видно, дорога до комунізму, та ще в джунглях — дуже проста.

В даному випадку — чим більше, тим краще для світу.

від сторонніх чинників, чим здобула респект світу до нашої нації!

УПА була не тільки оборонцем нації проти наїзників — москалів, німців і польських комуністів на українських землях, але й потужний бич на окупантів, що підривав їх силу, розхищував і валив їх потугу. ОУН і УПА й українське населення т. зв. Закарзоння своєю героїчною, унікальною в історії боротьбою, зберегли ЗУЗ перед тотальним виселенням, бо цей нечуваній спротив населення перелякав Москву, яка здержала пляни насильного вивозу всього населення ЗУЗ в Сибір.

ОУН і УПА едали соціально боротьбу з національною в нерозривну цілість, згідно з засадою, що без національного визволення немає і соціального. Протиставляючися насильному вивозові німцями чи москалями населення на каторжні роботи або грабежі хліба, чи взагалі українського добра наїзниками, ОУН-УПА виявили себе чисто народною силою, що обороняє народ і дбає про його насущні потреби, пов'язуючи їх виповнення з відвоюванням Української держави. Які потужні сили розворушили ОУН і УПА в українському й інших поневолених народах рейдами і пропагандивною акцією, свідчить пакт трьох держав 1947 р. — СССР, Польщі і ЧССР — для спільного поборювання УПА! УПА-ОУН стали соборницькою силою усієї нації і авангардом боротьби поневолених народів. коли 35 років тому, в листопаді 1943 року в лісах Житомирщини започаткували АБН, спільний координований фронт поневолених народів проти обидвох імперіялізмів і расизмів — російського і німецького, даючи нації черговий дороговказ на її визвольному шляху.

Револуційна ОУН, що в своїй дії і творчості орієнтується виключно на питоменні українській нації вартості, в усій своїй боротьбі завжди клала й кладе наголос на духовий первень у житті спільноти-нації і людини-одиниці. Тому релігійний елемент відограє вирішну роллю і займає видатне місце в ідеологічно-світоглядних основах українського Націоналізму. Християнська й національно-патріотична ідея нерозривно поєднані в нашій визвольній боротьбі. Метафізичне підґрунтя дає завжди велику силу окремим борцям і всьому народові. Це питання основно розпрацювали IV-ий і V-ий Великі

Збори ОУН, хоч й інші Збори його ніколи не нехтували, будучи свідомі цього, що в боротьбі з суцільною большевицькою системою, яка наступає на ціле життя нації й одиниці, необхідно дати відповідь на всі питання життя людини й нації.

Змагаючи до помісности українських Церков, збереження й привернення їм наших, українських, традиційних первнів, ОУН висунула на II-й Конференції ОУН у квітні 1942 року ідею завершення патріархатом нашої УАПЦ з осідком патріарха в Києві і повний розрив з Москвою. „Поборюємо, — кажеється в Постановах тієї Конференції, — всякі чуженицькі, москвофільські й опортуністичні впливи на церковне життя”.

IV-ий і V-ий Великі Збори ОУН однодушно заявили за Патріархат також Української Греко-католицької Церкви й подали повну підтримку Патріархові Отцю Йосифові I-му. Ідеєю патріаршого завершення наших Церков ОУН вказала на новий і великий дороговказ нації в її змаганні до повного суверенітету.

ОУН за революційну визвольну концепцію

Сьогодні важливо відмітити, що Конференція ОУН у квітні 1942 року, в час найбільшого нацистського розгулу й терору в Україні, відважно заявляла, що „У своїй сучасній боротьбі стоїмо на засадах, на яких був оснований Акт 30-го червня 1941 р., вважаючи його історично-правним, революційним та політичною маніфестацією волі всього народу жити власним державним життям”. Вона також підкреслювала, що „У суспільній ділянці ведемо боротьбу за інтереси широких працюючих мас села і міста, нерозривно пов'язуючи розв'язання всіх наболілих суспільних, матеріальних, культурних потреб народу з розв'язкою національного питання, з цілою боротьбою українського народу”.

Як Конференції ОУН, так і II Великий Збір ОУН з 1941 року заявив, що „ОУН бореться як проти московсько-большевицького державного капіталізму, так і проти повороту ліберально-капіталістичного устрою”, а II Конференція ОУН 1942 р. підкреслила боротьбу „проти всіх імперіялістичних господарських систем: комуністичної, капіталістичної, націонал-соці-

лістичної. Творимо власні форми господарського життя, які дадуть повні можливості народові для розвитку його суспільної і приватної ініціативи”. Державний і суспільно-політичний лад українського націоналізму — це лад завтрашнього дня, який ще ніде не був досі здійснений. Націоналізм — це також лад в середині нації, що прийде на зміну комуністичного й капіталістичного ладів.

II-ий Великий Збір ОУН схвалив, що „ОУН поборює всі опортуністичні течії в ССРСР, які не йдуть на повний розрив з Москвою, а надіються на частинні уступки зі сторони Москви та стоять на становищі поступової перебудови ССРСР шляхом еволюційних змін”. А Постанови Конференції Проводу ОУН на Українських Землях в червні 1946 р., з приводу веденої т. зв. урядом УССРСР переселенчої акції, стверджують, що: „а) т. зв. УССРСР — це тільки експозитура московського центру в Україні, якій зовсім чужі інтереси і бажання українського народу; б) що йому („урядові”) чужа і ворожа ідея соборности українського народу, коли він у найганебніший спосіб продав відвічні етнографічні українські землі маріонетковій польсько-большевицькій державі; в) намагання Москви зігнати всіх українців в одну тюремну камеру — УССРСР, щоб поза її стінами не було ніде компактної української маси, яка могла б протиставитися російсько-большевицькій політиці в Україні; г) бажання штучно розпалити українсько-польську боротьбу і тим послабити спільну революційну боротьбу українського й польського народів проти ССРСР” . . .

Це становище українських націоналістів-революціонерів в Україні й на чужині осталося незмінним по сьогодні так у відношенні до оцінки УССРСР як російської колонії, як теж до т. зв. легальних методів визвольної боротьби з позиції конституції, чи інших, творених окупантом „законів”. Воно по змісті тотожне з Деклярацією Проводу ОУН після закінчення Другої світової війни в Європі з травня 1945 року, в якій читаємо: „Революційна стратегія й тактика визвольної боротьби — єдина дотепер виправдала себе в українській дійсності. Всі намагання українських партійних чинників легально-опортуністичним шляхом реалізувати визвольну концепцію покінчилися повною нев-

І. Дурбак

ПРОВІСНИК НАЦІОНАЛЬНОГО ВЕЛИКОДНЯ

Унікальний у цілому світі поет, що став апостолом воскресіння й відродження свого народу, його сумлінням, духовим провідником і дороговказом — Тарас Шевченко, геній України, не має порівняння з ніяким іншим поетом інших народів.

Його сучасник, Микола Костомарів, так писав: „Я побачив, що Муза Шевченка роздирала заслону народного життя. І страшно, і солодко, і боляче було, і разом тягнуло глянути туди. Поезія завжди веде перед, завжди зважується на сміливу справу, і вже її слідом ідуть історія, наука та практична праця. Тарасова Муза розбила якийсь підземний льох, що на протязі кількох віків був замкнений на багато замків, запечатаний багатьма печатками. Вона відкрила за собою шлях і для соняшного проміння, і свіжого повітря, і для людського інтересу”...

Сучасники були немов зачаровані Шевченковими творами. Але їхнє поглирювання в царській Росії було дуже утруднене. Цензура викидала головні місця, тому їх переписували і вони кружляли у відписах по всій Україні, як колись перші християнські книги, або як тепер „захалавна”, самвидавна література.

Зараз після смерті Шевченка зродився його культ між земляками, що не має порівняння з ніяким іншим не-українським поетом. Однак царська Росія жорстоко переслідувала цей культ, і тепер советська влада обмежує цей культ тільки до прославлення Шевченка, як, мовляв, „предтечі советської України — невід'ємної частини ССРСР”!..

дачею. Революційний табір, хоч не здобув ще держави, то своїми діями й осягами видимо наблизив день її повстання і сьогодні консеквентно реалізує обраний плян”.

У справах української визвольної політики революційна ОУН не міняє своїх засад, які лягли в основу її ідейно-програмових і політично-стратегічних настанов, від яких ті, що впали духом, тепер відрікаються і їх засуджують.

(Закінчення буде)

В чому лежить сила й незвичайна популярність Кобзаря серед українського народу?

Від своєї молодости пережив він стільки кривд, переживав глибоко кривди своєї родини, громади та всього українського народу. Чув від свого діда, запорожця Івана, та інших про козачу славу, усвідомив собі ясно минуле, сучасне й майбутнє України, і виступив як непримиримий революціонер за відновлення української слави й волі — своєї держави.

В поетичній формі він зобразив наші хиби й недоліки, причини наших трагедій, нашої неволі, картав усіх ворогів України і тих земляків, що допомагали ворогам поневолювати батьківщину. Закликав до справедливого ладу в новій українській державі, „з праведним законом”, згідно з Божими й людськими законами, притаманними українському народові, його гуманній духовості і християнській традиції. Про це писав Шевченко майже на кожній сторінці його безсмертного „Кобзаря” і немає причини наводити цих слів, бо вони загально відомі.

Однак не всі сприйняли його революційні ідеї боротьби за державу, що її Шевченко називав „свою хатою”, з уваги на царську цензуру. Знайшлися такі, як Куліш, Драгоманів, пізніше Винниченко й багато інших, що підміняли Шевченкову революційну ідею на малоросіянство, українофільство, міжнародне братерство, соціалістичну дружбу народів, а це звело на манівці боротьбу за Шевченкові праведні заповіді! Вправді Міхновський і Донцов станули на сторожі Шевченкових ідей, однак тому 60 років вони не могли протиставитися соціалістичній більшості, що не спромоглася zorganizувати й укріпити українську державу та довела остаточно до УСССР — колонії Москви.

Та, на щастя, тому 50 років наші патріоти під проводом полк. Є. Коновальця створили Організацію Українських Націоналістів (ОУН), що продовжує і нині боротьбу за українську державу в дусі ідей Великого Революціонера Тараса Шевченка.

Хоч від часу написання „Кобзаря” минуло вже близько 140 років, але його головні ідеали, напрямні ще дальше актуальні, живі, очіку-

Д-р Микола Климишин

ПОЛКОВНИК ЄВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ

(Закінчення з ч. 3)

З розагітованого тоді вояцтва не легко було створити здисципліновану військову частину, і тому він аж 17 січня 1918 року був з тим завданням готовий. Але це вже було по проголошенні УЦРадою декрету про демобілізацію армії! Тому знову довелося вживати різних заходів, щоб ту військову частину зберегти від демобілізації. І це виконав Є. Коновалець, переконавши УЦРаду, що для її охорони потрібна сильна, здисциплінована й вірна військова частина.

В дуже короткому часі Є. Коновалець виконав велику роллю в обороні УЦРади від большевиків, які в часі бою під Крутами зробили в самому Києві повстання, щоб допомогти большевикам захопити столицю. Це повстання було зліквідоване головно силами Січових Стрільців під командою Є. Коновальця і вояками Коша під командою С. Петлюри. Це врятувало УЦРаду й вона могла під охороною Січових Стрільців пляново відійти з Києва і пере-

ють на здійснення.

Так як козаччина надхнула Шевченка і його сучасників до відновлення козачої слави, так у нашому столітті визвольна війна, ОУН і УПА надхнули нових борців за волю України на рідних землях, що караються, але не каються, щоб довершити заповіти Великого Тараса.

Кожний українець повинен мати свою настільну книгу — „Кобзар”, вчитуватися в нього, черпати з нього надхнення. Шевченко відчував, що мирним шляхом ми не здобудемо своєї держави, тільки всенародною революцією, як за часів гетьмана Богдана Хмельницького. Шевченко вірив у велику революційну силу слова, живого і друкованого. Хоч сов. влада усунула його найголовніші твори із збірних видань „Кобзаря”, але, на щастя, у вільному світі маємо змогу читати всі його твори й черпати з них наснагу до праці й боротьби за відновлення української державности, бо тільки вона забезпечить українському народові всі Божі і людські права.

Україна Воскресєє в боротьбі — і Воскресне!

нестись до Житомиру.

Січові Стрільці ішли в перших лавах в наступі на Київ, коли по Берестейському мирі німецькі й австрійські війська пішли на поміч УЦРаді і допомагали вигнати большевиків із України.

По вході до Києва ЦРада доручила Є. Коновальцеві, щоб він зі Січовими Стрільцями зайнявся впорядкуванням столиці і навів лад у великому місті. Це вдалося зробити, але не на довгий час: вже у квітні німці, які прийшли в Україну на запрошення УЦРади як союзники, але поводитись як окупанти, — ліквідували УЦРаду та роззброїли Січових Стрільців. Таємно Січові Стрільці дістали наказ від Коновальця, щоб ждали на його поклик, щоб були готовими знову стати до боротьби за волю України, за самостійну Українську Державу.

У липні вдалося Є. Коновальцеві дістати від гетьмана П. Скоропадського дозвіл відновити Корпус Січових Стрільців у Білій Церкві. Ледве три місяці минуло від того часу, як уже Січові Стрільці були примушені рішитися на великий крок — протигетьманське повстання під проводом Директорії.

Коли гетьман, під тиском свого білоросійського оточення, проголосив федерацію з Москвою, Директорія підняла проти гетьмана повстання і головно за поміччю Січових Стрільців здобула перемогу та примусила гетьмана уступити. Січові Стрільці знову дістають завдання навести лад у столиці. Та, крім того, вони мусли висилати сильні відділи в різні сторони України, щоб захищати українське населення перед занархізованими німецькими й австрійськими вояками, які на вістку про демократичний переворот у їхніх державах збунтувалися проти свого командування. Вони, цілими бандами покидаючи українські землі, грабували все, що по дорозі попало. До того долучилася конечність ставити чоло наступаючій з півночі большевицькій армії, яка на чутку про вихід німців з України поспішила на Київ. Від того часу аж до Чотирикутника смерті повніли Січові Стрільці під командою Є. Коноваль-

ця службу в боротьбі з більшовиками й денікінцями, як найкраща й найхоробріша частина армії УНР.

У Чотирикутнику смерти, коли було видно тимчасову трагічну невдачу визвольної боротьби, Є. Коновалець розпускає Корпус Січових Стрільців, аби не потрапили до польського полону, даючи наказ: де б не були, мають держати за посередництвом своїх найближчих старшин зв'язок зі своїм командуванням: — Радою Січових Стрільців.

Частина Січових Стрільців влилася в ряди армії УНР, частина пішла з ген. Омеляновичем-Павленком у Зимовий Похід, частина опинилась у польському полоні, а решта пішла в підпілля. Внаслідок польського підступу потрапив у польський полон і сам Є. Коновалець.

КРАНОВИЙ КОМІТЕТ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 50-ЛІТТЯ ОУН

Нью-Йорк — У Нью-Йорку оформився Комітет для відзначення 50-ліття з часу створення ОУН. Комітет очолив голова ГУ ООЧСУ ред. Ігнат Білінський, а до його складу ввійшли: ексекутивний заст. гол. mgr. Є. Гановський, секретар д-р А. Лозинський, фінансовий реф. mgr. І. Винник, ред. В. Мазур, mgr. Уляна Целевич, інж. М. Шмігель, А. Соколик, М. Ковальчин, А. Прятка, інж. В. Гладкий — заступники голови. Члени Комітету: інж. Є. Івашків, Марія Нес-терчук, Марія Лозинська, Дарія Степаняк, І. Зварич, О. Дацьків, Л. Футала, М. Сидор, М. Шашкевич, М. Грицков'ян, mgr. О. Рожка, Євгенія Кузьмович, Р. Зварич, С. Чума, Юлія Копчинська, П. Бурик, Я. Воловодюк. Пресовий реф. Л. Полтава.

Комітет відбув уже два ділові засідання в Домі Організації УВФронт. Створено дві Комісії: імпрез та зовнішніх акцій.

Золотий Ювілей Організації Українських Націоналістів буде відзначений в багатьох громадах у ЗСА, а в Нью Йорку відбудеться у місяці жовтні величава політична імпреза, з репрезентативною мистецькою частиною. Цьогорічна, традиційна вже, Зустріч Українців Америки і Канади буде повністю присвячена ювілейній даті ОУН. Окрема імпреза відбудеться також восени у Вашингтоні.

але йому вдалося вирватися з табору інтернованих у Луцьку, і вже в 1920 році він був у Відні, на нараді Ради Січових Стрільців, яка від самого початку існування Січових Стрільців була їх керівним органом, а полк. Є. Коновалець був її головою. На тій нараді постановлено переформувати Січових Стрільців й організувати таємну, підпільну Українську Військову Організацію — УВО, а Стрільцьку Раду перейменовано на Начальну Команду УВО.

Від того часу розпочалась підпільно-революційна діяльність Є. Коновальця, в ролі підпільного провідника тих найкращих Січових Стрільців, яких він виховав, вишколив і зберіг для продовжування визвольної боротьби іншими методами.

Кругло рік він перебуває в підпіллі у Львові, ставлячи сильні основи Української Військової Організації, налаждує зв'язки, пов'язує всіх кол. своїх Січових Стрільців і Українських Січових Стрільців та членів УГА у міцну організаційну сітку, з кого постає міцна, дисциплінована, готова на все підпільна армія борців за волю України. Коли вже все було готове, а польська поліція зачала йому ставати на ноги, він переходить кордон і на чужині створює Заграницкий Провід УВО.

У перших публікаціях УВО так визначено ціль і завдання УВО: „УВО є революційною Організацією, якої основним завданням є пропагувати думку загального зриву українського народу, з остаточною метою створити власну національну самостійну і з'єднану державу”. Однак, по рішенні амбасадорів у 1923 році виявилось, що ситуація України, поділеної на чотири частини: окупацію більшовицьку, польську, чеську і румунську, — не дозволяє на повстання. Тому УВО рішилася вести тільки обмежену революційну дію і нею держати народ у сталій готовості до зриву, під усіма окупаціями, вичікуючи доброї нагоди.

Революційна дія УВО протягом 8 літ, героїські чини членів УВО, їхня невгнута постава на процесах, польські репресії — все це створило атмосферу розросту УВО, головню під польською окупацією, і створено романтику революційної боротьби, що притягало в ряди УВО численні маси молодих, готових на все, нових членів, які приходили на зміну ветеранам. Так виховав Є. Коновалець нове поко-

ління борців за волю України, яким він міг без вагання передати прапор боротьби.

У 1929 році за його вказівкою був скликаний Перший Великий збір старих ветеранів і молодого доросту, на якому чинний патріотизм прийняв офіційну назву українського націоналізму, визначено ідеологічні принципи і програму українського націоналізму, покликано до життя і дії Організацію Українських Націоналістів — ОУН, а полк. Є. Коновальця вибрано Головою Проводу ОУН, до якої приєдналася УВО, як боєвий відділ ОУН.

Час тії УВО був мов би підготовою до створення ОУН, яку Є. Коновалець уважав за відповідне покликати до дії, щоб вона стала повною державотворчою, а не лише військовою Організацією.

Українську Самостійну Соборну Державу визначено як ідеал українця, девізою члена ОУН стало: „здобудеш Українську державу, або згинеш у боротьбі за неї”. Відкинено всякі орієнтації на чужу підмогу, а в засаду політики поставлено всю надію на власні сили українського народу. На цих принципах, у вирі підпільної боротьби, з'єдналася УВО із ОУН і виросло нове покоління, якому пригала роль творити нову сторінку історії українського народу, в часі Другої світової війни. Воно довело до відновлення самостійної Української Держави актом 30 червня 1941 року, за який боролася Українська Повстанська Армія впродовж

„МОСКОВЩИНА”

Накладом Української Видавничої Спілки в Лондоні вийшла книга Юрія Вудки „Московщина”.

Автор народився 1947 р. в Павлограді, Дніпропетрівської області, на Україні. 1969 року був заарештований і засуджений за сіоністську діяльність на сім років концтабору суворого режиму. По закінченні речення ув'язнення репатріювався до Ізраїлю. Зі змісту: 15 років за відмову стати шпигуном, національне поневолення, підземні тюрми, коріння російського імперіялізму, етноцид — споконвічна державна політика Московської імперії, українці з 25-літніми вироками...

Книга має 298 сторінок. Ціна книжки у ЗСА і Канаді дол. 12.00.

Замовлення і готівку слати на адресу:

Ukrainian Publishers Ltd.
200 Liverpool Road, London N1 1LF.
England.

десяти літ. Так виповнило заповіт Коновальця нове покоління, яке він виростив під своїм вмілим проводом у розпалі підпільної революційної боротьби між двома світовими війнами.

Так як Мойсей не довів свого народу до обітваної землі, так і Коновалець не дожив до тих великих подій, до яких він підготовляв український народ. Видно йому була призначена роль виховати нове покоління борців і їм передати світлу традицію боротьби. Мов у естафеті — змучений бігун передає смолоскип свіжому змагунові.

На основі фактів, які тут згадано, а також багатьох, яких не можна було згадати, щоб не розтягати занадто статті, виходить, що Є. Коновалець від самого початку свідомого життя був завжди передовим борцем за піднесення національної свідомості, за організацію правдивої народної армії, за волю України зі зброєю в руках, а потім у підпіллі — в часі УВО і ОУН. Увесь час був він націоналістом-революціонером, і то провідним. Українська Самостійна Соборна Держава стало звесь час присвічувала йому як незмінний ідеал-семафор у кожних умовах. Київ уважав він за найважливіший центр України і боровся за нього, хоч його кликав Львів на підмогу. За соборність він і голову свою поклав.

Тому в історії українського народу першої половини нашого століття полк. Є. Коновалець вписаний як визначна провідна індивідуальність, яка значно заважила на долі українського народу. Він завжди був між першими в боротьбі, коли на це була потреба. Пройшовши всю ту фазу визвольної боротьби у самому центрі подій, був завжди добре поінформований про все, що діялось в Україні, і по втраті волі він знайшов для пригнобленого поразкою народу найкращу розв'язку, спрямовуючи останні сили армії до підпільної боротьби. Підпільно-революційною боротьбою УВО і ОУН відродив у народі віру, що ще не все пропало, що ще є можливість і буде можливість продовжувати боротьбу за волю України.

Однією з найбільших його заслуг є те, що він пізнав Степана Бандеру, як правдивого самостійника-революціонера й признав його Краєвим Провідником ОУН, ще як двадцятьтрирічного студента, який у найтяжчу пору Другої світової війни повів український народ шляхом

національної гідності та героїчної боротьби. Таким чином Степан Бандера сповнив те, що був би зробив Є. Коновалець, коли б жив у ту люту пору.

Сталось, як вже сказано на початку, а в поезії записано:

Не грали дзвони на Соборі,
Гарматні сальви не гули,
Не понизилися прапори,
Ані не злетілись орли,
Як в Роттердамі на чужині
На брудний зимний міста брук
Розшарпаний в одній хвилині
Упав від зради підлих рук
Борець за волю України
Вождь неустрашимий ОУН,
Що у бої водив дружини
Соток і тисяч без імен.

Мовчить Собор, обдертий з дзвонів,
Гармати ржавіють в землі,
Лопочуть прапори... червоні...
Ликують зради духи злі.
Ликуй, та мести час настане!
Не зараз, може по роках...
І месників тоді дістане
В Кремлі караюча рука!

Не лише академіями чи молитвами вшануємо гідно великих борців за волю України, а ще більше — сильною постановою і приреченням віддати всі свої сили і спроможності і все, що маємо, для добра справи визволення України. В нашому положенні, на свободі, рано встаючи, запитаймо себе: „Що я сьогодні зроблю для нашої великої справи?“ А увечорі запитаймо себе: „Що я сьогодні зробив для тієї справи?“ Так ми прискоримо той момент, якого всі щиро прагнемо, коли здійсниться ідея відродження Української Самостійної Соборної Держави, за яку боровся і загинув великий син України — Євген Коновалець.

**

Як я умру, на світі запалає
Покинута вогонь моїх пісень
І стримуваний промінь засіяє,
Вночі запалений — горітиме удень!
Леся Українка

ДІТИ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ (До Міжнародного Року Дитини)

Ігор та Ірина Калинці — залишена малолітня донечка Дзвінка.
Юрко Шухевич — два синочки, якими опікується мати Юрка.
Красівський Зіновій — два сини.
Ковгар Борис — троє дітей.
Івасюк Михайло — діти.
Кальош Григор — двоє дітей.
Квецько Дмитро — мала дитина.
Вінс Григорій — діти.
Гель Іван — залишені малолітня донька і стара мама.
Марченко Анатолій — залишений син.
Литвин Юрій — двоє малолітніх дітей.
Лісовий Василь — двоє дітей.
Приходько Григорій — донька і син.
Прокопович Григорій — мала дитина.
Пронюк Євген — двоє дітей.
о. В. Романюк — син.
Осадчий Михайло — двоє дітей.
Озерний Михайло — залишені діти.
Троцюк-Козлюк Петро — дитина.
Демидів Дмитро — мала дитина.
Здоровий Анатолій — залишені діти.

Колишній політв'язень Надія Світлична прибула в листопаді 1978 р. до ЗСА з двома дітьми: 8-річним Яремою і 5-місячним Івасем. Батька цих дітей, Павла Стокотельного, режимники не випустили за кордон.

Ділимося сумною вісткою зі членами Відділу й прихильниками Визвольного Фронту в діаспорі — що член Управи Відділу, активний суспільний діяч на нашому терені, щедрий жертводавець на різні культурні та національні цілі, уродженець західних земель України ПЕТРО ТУРЧИН упокоївся в Бозі дня 19-го лютого 1979 року по довгій недусі в Ріно, Невада, залишивши в глибокому смуткові дружину Марію, доньки Ірену з чоловіком і дітьми та Марту — студентку медицини.

Опечаленій дружині, дітям і внукам висловлюємо найсердечніші співчуття. Хай земля вільної країни буде Йому легкою, а пам'ять залишиться вічною.

Управа Відділу ООЧСУ на Півн. Каліфорнію
Сан-Франціско, Кал.

Л. Рихтицький

ЧОРНЕ МОРЕ — УКРАЇНСЬКЕ МОРЕ

29 КВІТНЯ 1918 Р. ЧОРНОМОРСЬКА ФЛЬО ТА ПІДНЯЛА УКРАЇНСЬКИЙ ПРАПОР

Цікаво відмітити, що в історичному розвитку слов'янських народів українці з самого зарання свого державно-творчого життя виявили високий ступінь зацікавлення мореплаванням і, почавши з напівлегендарного Аскольда і Дира, через історію цілої української княжої, пізніше королівської держави йде вперта і успішна експансія України на Чорному морі, яке з того часу й прибрало назву українського моря. Розвиток українського козацтва тільки посилив це природне зацікавлення і слідом за українськими володарями, українські козаки поклали й свою незаперечну печать на всіх берегах Чорного моря не тільки в воєнному, але теж і в культурному розумінні. З цих часів збереглися в українців пісні і думи про Чорне Море, про великі княжі і козацькі походи на Царгород і пізніше Істанбул, Синоп, Трапезунд і Каффу, героїчні епопеї про визволювання бранців, історичні документи про диктовані українськими володарями умову миру Царгородській монархії та активні — мирні чи воєнні — взаємини українців із надбережними народами Чорного моря.

Кидаються у вічі факти нашої енергійної експансії, якими не можуть похвалитися інші слов'янські народи, до такого ступня, що й відродження української державности у 1918 році мало свій логічний відгук у піднесенні українських національних прапорів на Чорноморській Флотії дня 29 квітня, саме того дня, коли в Києві до влади прийшов гетьман Павло Скоропадський. Закон про українізацію Чорноморської Флотії, ухвалений Центральною Радою 14 січня 1918 і проголошений 13 березня того року, виконано святочно 29 квітня, коли то на 66-и великих кораблях та підводних човнах замаєли блакитно-золоті прапори України.

Чорному морю присвятив свою велику поему „Гамалія” Тарас Шевченко; Чорне море оспівували українські поети й письменники, з яких вибився Олекса Влизько, розстріляний більшовиками за український патріотизм 15 грудня 1934 року. Українська Повстанська Армія та Карпатські Січовики оспівували це багате на

історичні події море і на сьогодні Чорне море це наче продовження української території, натуральне поле розвитку української економії, культури і політики, нерозривно зв'язане із свідомістю нашого народу, нерозривно вплетене в наш національний побут і його культурні прояви.

Що собою в дійсності уявляє Чорне Море в цьому східноєвропейському просторі, на межі Азії і Європи у військово-політичній, економічній та культурній ділянках?

Спершу кілька інформативних даних. Простором Чорне море є дещо менше від України в її сучасних межах, а саме воно займає 180 тисяч квадратних миль, і розтягається 330 миль з півночі на південь та 630 миль із сходу на захід. Дно Чорного моря спадає від українських берегів на південь до глибини понад 5 тисяч стіп. Обмежений обмін води із Середземним морем спричиняє те, що поверхня Чорного моря не є дуже солоною, зате вже від глибини 65 стіп і глибше застоюна вода, скупа на животворний кисень, не допускає життя. Шість великих українських рік впадає до Чорного моря, а саме: Прут, Дністер, Буг, Дніпро, Дон і Кубань, і вся територія України органічно є зв'язана із ним, як своїм логічним продовженням. Крим, який уявляє собою українську Рів'єру, розбудовується, спертій об сильне економічне запліччя разом із цілою низкою великих портів, як Миколаїв, Одеса, Севастопіль, Херсон, Феодосія і Ростов.

Що криється за цими голими фактами? У культурній ділянці Чорне море являє собою комунікаційний поміст з часів самого зарання української державности, обміном культурних надбань українського народу із культурними позитивами старинних греків, пізніше Візантії та народів Кавказу і Балканів. Комунікаційним шляхом Чорного моря прийшло християнство в Україну і тим же шляхом йшли відомості про наш край і наш народ в історичні записки Геродота та низки арабських істориків. Цей вчасний вихід української колишньої держави на світову арену завдяки Чорному морю став

важливим психічним, формуючим чинником нашого національного побуту, нашого національного розвитку і підкреслення нашої цілковитої окремішності від теренів північно-східньої Європи, на яких під монгольським опікунчим крилом виросла пізніше Москва. Україна культурно тяготіє в сторону півдня і заходу, і Чорне море стало цим каталізатором, що такий розвиток нашого національного зросту вможливив.

В економічній ділянці Чорне море виконує для надбережного населення України цю саму роль, яку для центральної України має наш славний, багатий чорнозем: це є джерело економічного розвитку, який на сьогодні, як на модерний час, покищо тільки в пелюшках, через безоглядні обмеження, що їх накладала Україні силою біла, а тепер червона Росія. І так як не може свобідно розвинути українське насильно і брутально сколективізоване хліборобство, так не може розвинути і зв'язане типом московським страхом перед культурним обміном із зовнішнім світом, українське риболовство та всі його потенційно багаті бічні га-

лузі. Чорне море має колосальні дані стати величезним полем українського транспорту, зокрема при відповідній розбудові системи каналів між ним та великими українськими ріками. Українська держава в майбутньому матиме перед собою вдячне і величезне завдання в тому напрямку, і лиш тоді Чорне море зможе виконувати дану йому географічним положенням роль. Чорноморські лимани вже нашим чумакам давали досить соли для всієї України, а можливості хемічної промисловости, базованої на їх багатстві, просто неосяжні. Сьогодні це все не використане, бо Москва не має зацікавлення в розбудові української економічної потужности, навпаки, вона робить все можливе, щоб такий розвиток зупинити, наказавши Україні продукувати тільки те, що потрібне самій Росії. В майбутньому Чорне море стане джерелом величезних засобів гідро-електричної енергії, при розбудові сполучення між ним і Каспійським морем, плесо якого лежить на 84 стопи нижче плеса Чорного моря.

У військово-політичному розумінні Чорне море перше всього становить собою шлях виходу України у світ. Наша планета збудована так, що всі континенти є по суті величезними островами, і тому водним шляхом можна дістатися до всіх берегів світу. Водний транспорт, як найдешевий, виконує теж стратегічну роль у перевозі таких важливих матеріалів, як нафта і вугілля, не згадуючи вже про металеві руди та харчові продукти. Тому не диво, що всі народи стараються здобути вільний доступ до морських берегів. Україна цей доступ має вздовж всього свого південного побережжя і свобідний вихід у Середземне море зумовлений тільки сусідськими взаєминами із нашим натуральним нині союзником проти російських зазіхань, Туреччиною, з якою вже гетьман Дорошенко планував протиросійський союз. Очевидно, з другого боку — відкрите морське побережжя потребує оборони і це є справою створення відповідної воєнної фльоти, спертої на сильних базах та портах, яких Україна має доволі. Відкритий доступ до морських шляхів та існування власної воєнної і торговельної фльоти дає теж престижеву сатисфакцію можливості показати український національний прапор у портах всього світу, що має своє величезне психологічне і політичне значення для зросту поваги і

Богдан Лепкий

ПРИЧУЛИСЬ ДЗВОНИ В РІДНОМУ СЕЛІ ...

*Причулись дзвони в рідному селі,
Неначе в ранній, опалевій млі
Причулись дзвони в рідному селі,
Летіла з вітром звуків завірюха,
А я стояв задуманий і слухав...*

*Ось перший подих рідної весни
І перші мрії, перші юні сни,
І перше в серці виплекане слово
Веснівкою розцвілося чудово.
Щоби здійснилось слово незабутнє
Пісень воскресних...
В минуле наше, а може й майбутнє,
Гагілка перша, перший хорівід,
Розспіваний, розсміяний похід*

Наче завірюха

*Летіли звуки, я стояв і слухав,
Як же далеко тії дзвони грали,
А як глибоко в душу западали,
Ці срібні дзвони в рідному селі,
Що гомоніли в опалевій млі.*

В. Курьянський Луї

ЧИ ПІСНО „МАЙБУТНЄ СОВЕТЬ ЗАХМАРЕНЕ“?

Вже віснаницяць літ фундація Стенлі видає мисляник „Атлас; ворлд прес рево“, у якому передрукуються статі з різних країн (крім ЗСА) або повністю, або у меншому чи більшому скороченні. Кожен число має спеціальну секцію п. н. „Атлас репорт“, де редактори під спільним наголовком поділяють матеріали на тему, яка здається їм особливо важливою. От темою секції липневого числа за 1978 р. був „Новий напрям Китаю“, а темою січневого числа за цей рік була „Нова індокитайська війна“.

Тема секції липневого числа за цей рік особливо інтригуюча; вона бо каже, що подання у ній матеріалу показує „Захмарене майбутнє Советь“. І напрошують питання: 1. Чи зібрані матеріали дійсно показує захмарення; 2. Чому по темі вибрано якраз тепер?

Першим автором у згаданій секції є Андре Фонтен, головний редактор паризького щоденника „Ле Мюні“. Наголовок його статі — „Уявлення ворожості“. А підзаголовок уточнює: „Зростання тривої Москви з приводу оточення“. Початок же статі яду до Москви, яка, бідна, увесь час живе в страху, що її з усіх сторін оточують вороги. А той страх, — каже автор, — вже існував за царя. Дієлютинний натиск жовтневої революції тільки зміцнівав це становище держави у міжнародних відносинах та загальному політичному образі світових проблем. Широке море і власна фірмота дає теж змогу плекати військово-морські трагії народу, виконувати його мольбу у численних галузях морського спорту, а найважливіше: забезпечувати Україну на випадок війни вільним комунікаційним шляхом із відповідними союзниками, доставою потрібних воєнних матеріалів та навіть зброї і на випадок потреби транспортом військовоих з'єднань, як теж несенням допомоги нашим союзникам.

Сперта на Чорне море, майбутня Україна матиме змогу стати першою потугою європейського континенту, і варто вже тепер керівникам українського політичного та економічного життя у вільному світі свобідно та в інтересі України і її народу укладати та працювати над відповідними планами. Подина своєю неадекватною, і що більше ми будемо до неї приотовані, тим для нас краще.

„Яким буде Советський Союз у відміддесяти роках? Чи він продовжуватиме бути резолюційною державою, зобов'язаною до зкатань з ривалуючою суперпотоку, а чи переможе там поміркуваність і тенденція до коекзистенції?“ — це вихідні питання. А далше, висунувши твердження, що „тепер Москва, поставлена від-на-від із тяжкими внутрішніми і зовнішніми викликами, є на світланку нестійкої добу“, — автор каже: „Правдоподібно, найбільш сепіозною причиною до турбот і ужерелом теперішнього розвитку ССР є стан советської економіки, яка, як деякі експерти переконані, осатнула передчасну хворобу старечости“. Советські економісти не передбачували її пропонування зміни. Ті зміни Москва дозволила була ввести 1965 р. у сателітах, та після „Празької весни“, коли стало ясно, що економічні реформи шідрали о парліну диктатуру, вона їх скасувала.

І закінчує автор: — „Здається, що зророве економічне майбутнє для ССР залежне від коекзистенції“

стенції та, передусім, від соціо-економічних нововведень. Але зараз це виглядає зовсім несумісним із консервативними нахилами совєтської геронтократії”.

Третя стаття — інтерв'ю з відомим американознавцем Грігорієм А. Арбатовим, взяте з лондонського журн. „Обсервер”. Багатомовний заголовок: „Параноя чи самозбереження; совєтська перспектива відносин між Сходом і Заходом”. Говориться там і про зброєння, і про ріг Африки, і про Близький Схід, та найбільше місця присвячено Китаєві, і це єдина хмара, на поза тим чисто-голубому небі, намальованому тов. Арбатовим. „Якщо б Китай став свого роду мілітарним союзником Заходу, навіть неформальним союзником... Якщо б таку вісь розбудовано на антисовєтській базі, тоді не було б місця для детанту навіть у вузькому розумінні” — пропонує там тов. Арбатов.

Врешті-решт стаття із паризького тижн. „Лс Ньюель Обсервер”. Її автор, Фр. Шлоссер, говорить про „Дисидентів 21-го століття”, які є, як показує підзаголовок, „Часовою бомбою центральної Азії”. А ця бомба — це тепер широко обговорюваний факт незвичайно високого приросту мусульманського населення. „У 2000-му році Червона армія буде жовтою, перспектива, при згадці про яку старі офіцери у Москві обливаються зимними потами”, — каже автор.

Але покищо, „помимо безупинної пропаганди Пекіну проти колоніалізму і гноблення Москви, немає помітних познак ірридентизму по цій стороні кордону. Совєтські мусульмани, яких тепер є 50 мільйонів, грають гру лоялістів тому, що ще далше з неї вони мають тільки користі. Але вони беруться крок за кроком, бюро за бюро, місце праці за місцем праці, щоб перебрати у свої руки повну контолю своїх власних справ. Кожний день змінє силу рівноваги у їхню користь і збільшує їхній політичний натиск”.

По перечитанні отого всього матеріалу в читача дійсно виробиться загальне враження, що на далеких обрїях совєтського красвиду хмари таки нагромаджуються.

„Довір'я” і „маніпуляція”

Американський тижневик „Тайм” — один з двох найбільше поширених (другий — „Нюзвік”). Кожне його число має спеціальний коментар, відзначений для читачів іншим кольором тієї частини сторінки, на якій він надрукований. Пише його Гаф Сайді, один із редакторів.

У числі за 29 січня 1979 р. Г. Сайді розглядає питання „довір'я до Совєтів”. Основа його коментаря — погляди Павла Вернке, колишнього лідера американської сторони у переговорах САЛТ II. Згадавши про поворот П. Вернке до Вашингтону та про хід дебат над договором у Сенаті, він пише: — „Зростає національне підозріння супроти Совєтів і розуміння, що ми втрачаємо нашу провідну по-

зицію, кинули довгу тінь на кінцевий вислід САЛТ II”. І зараз же поспішає подати переконання П. Вернке, що справа ратифікації чи нератифікації договору Сенатом є „таким критичним часом у нашому національному житті, з яким ми ще не зустрічалися від закінчення Другої світової війни”.

Тут читач вже знає, що договір є в клопоті, та відчуває, що редактор „Таймсу” буде робити зусилля, щоб читача до цього договору прихилити. І він це робить. Знаючи, що технічна сторона договору складна, він збуває її ось таким реченням: „Але найбільш переконлива частина його звідомлення (П. Вернке) немає нічого спільного ні зі зброєю, ні з доларами”. Отже забудьте за кількість зброї, за спосіб контролю, за висоту видатків. Дивіться на що інше. А що ж це таке? „Оцінка людей, які очолюють Совєтський Союз” — от що. А яку ж то оцінку дає тим людям П. Вернке, а за ним і редактор тиж. „Тайм”?

Щоб оцінка виглядала більш переконуюче, то Г. Сайді спершу повідомляє, що заки П. Вернке пішов на переговори він був „защеплений підозрінням і скептицизмом”. І щойно в часі переговорів він переконався, що „хоч Совєти залишаються неслухняними і примхливими громадянами світу... вони покриті синяками і самітні люди, які бояться атомової війни і які у свій особливий спосіб шукають свого місця у людському роді”. (Ще перед початком переговорів деякі сенатори характеризували Вернке як слабу особу).

А далше ця характеристика розвивається, поширюється, зміцнюється, підкаджується сантименталізмом, щоб читач міг остаточно сприйняти її як свою власну. От у Москві „Брежньов благає миру”, а у Женеві ті, які переговорювали, „прийшли з добре розвиненими комплексами меншеартости”, і тому „вони любили говорити” бо їх трактувалося як представників суперпотуги”. Та й у них „постійно виявлялося почуття самотности”. А це тому, каже П. Вернке, бо „Совєтський Союз не має правдивих союзників у світі”, бо його „спільники є присилувані і ненадійні”. І тому то „на кожному обрїї Совєти бачуть якусь загрозу. Вони сидять на своїй масивній землі, могутні але самотні, і стараються щоб їх акцептовано у якийсь спосіб; може при помочі сили, але може і при помочі умов, як от САЛТ II”. Та ще кінцевий штрих: „Вони споріднювали себе у якийсь дивний спосіб з американцями — прості люди, практичний підхід. „Ми є подібні”, вони постійно казали”.

Відчуваючи, очевидно, що для багатьох читачів це вже може бути забагато, Г. Сайді поспішає їх заспокоїти. „Може природні симпатії Вернке (і Америки) були маніпульовані, — каже він, — але спільне життя на цій малій планеті мусить остаточно базуватися на довір'ї”. (Підкр. наше, ВКГ).

А для остаточного фіналу — ще й сантиментальна родинна сцена: зустріч двох юних синів Вернке із юною дочкою Владіміра Семіонова, лідера

советської сторони в переговорах. „В цьому моменті цей твердолінійний комуніст був, очевидно, батьком, відданим чомусь далеко важчому, як мегатонни”, — коментує зворушливо редактор „Таймсу”...

Поведено тут тотальний наступ на почування читачів, щоб у них збудити до Москви довіря і так прихилити їх до САЛТ II. І напрошується питання: чи не з цією ж самою ціллю, але з прицілом на розум, була сконструйована на початку обговорювана секція у журн. „Атлєс”? САЛТ II є для Москви дуже важливим, може не так сам по собі. Мабуть більше значення для Москви має викликана таким договором атмосфера. Бо ж зараз за ратифікацією ішла б зустріч Брежньова з Картером, ручкування, цілування і тому подібні комедії, які не шкодять Москві, але дуже шкодять ЗСА, бо викликають тут ілюзії спокою, миру, дружності, а зовсім у тінь відсувають існування дійсної небезпеки.

Голос Касандри

У часі троянської війни Касандра, дочка троянського короля, перестерігала троянців перед підступом греків у формі великого дерев'яного коня, який перейшов до історії під назвою „Троянський кінь”. У нашу неспокійну добу голос Касандри не раз відзивався і даліше відзивається, перестерігаючи Захід перед різними формами троянського коня, якого Москва постійно підсувала і підсуває Заходові.

Недавно вона промовила устами 178 спенсіонованих американських адміралів і генералів, які у цілсторінковому відкритому листі, поміщеному у щод. „Нью-Йорк Таймс”, доказували, що Москва „змагас до мілітарної переваги, а не до паритету”. Її голос перестороги прозвучав такж за посередництвом проф. Чикагівського університету Алфреда Волстеттера. У статті „Творення миру і його втримання”, поміщеній на т. зв. „оп.-ед.” сторінці щоденника „Нью-Йорк Таймс” за 28 січня ц. р., показавши ріст Москви і занепад Заходу, він заявляє: „Цей занепад Заходу не є остаточний... Але щоб хотіти повернути цей занепад, ми принайменше потребуємо його помічати”. (Підкр. наше, ВКГ).

Як же ж трагічно по-касандрівськи звучить оця заява, коли співставити її з редакційною, надрукованою у цьому ж таки числі, візаві, так би мовити, перестороги проф. А. Волстеттера, немаче навмисно, щоб пересторогу неутралізувати. Вже її наголовок „Втрачена земля та інші фікції” показує, що редактори щоденника належать якраз до тих, які занепаду не помічають. А текст показує чому: для них бо немає занепаду, а тільки „мудре пристосування”!

І кажуть вони про таких, як проф. А. Волстеттер: „Хто втратив Іран, іде питання, хто віддав Тайван, відмовився від Панамського каналу і дозволив Кубі забрати Етіопію? Хто стоїть безпорадний перед безладдям у Туреччині, комуністичними державними переворотами в Південному Ємені й Афганістані і

завоюванням Камбоджі? Хто тратить землю? Портрет Америки як світового невдахи, а Советського Союзу як щоденного переможця, буде роздуватися до ще більших розмірів тепер, коли почалася президентська кампанія 1980 р. І він буде висіти над дебатами САЛТ, можливо з вирішальним результатом”.

А даліше вони признаються: „Ми стоїмо між тими, яких обвинувачують і деякі читачі і коментатори, за байдужість до втрати волі вдома і труднощів за границями”. Але вони, розуміється, не чуються винними, вони бо стоять на становищі, що „американці мусять отрястися від звички, помилково розуміти кожную трудність як ознаку того, що Москва вириває світ з їхніх обіймів”.

У чому справа?

З поданого вище матеріялу вирисовуються ясно дві течії та їхня боротьба за оволодіння душами американських громадян.

Перша течія старається даліше заколисувати їх до сну, бо не „конфронтація, а переговори” ведуть до раю. І для цього вона розмальовує відповідний образ світової ситуації, де запальні пункти у різних частинах світу спричинені тільки локальними умовами, а СССР навіть своїх пальців у них не вмочас. Москва ж малюється або самотньою, пееерляканою, побитою, яка прагне дружньої руки і приятельської підтримки, або слабою, з лантухом власних клопотів, якої немає найменших причин боятися.

Друга течія старається американського громадянина зі сну збудити, розбурхати його волю до протинаступу, і для цього ставить йому перед очі загрозливий стан світової сцени, у якій головним актором є Москва. І не та, осамітнена, з нічними маривами, але агресивна, арогантна, безжалісна, яка не рахується із жадними жертвами, аби тільки досягнути свою остаточну ціль — панування над цілим світом.

І від того, котра із цих течій заволодіє душами американських громадян, залежатиме великою мірою, чи буде „майбутнє Советів захмарене”, чи не буде. І тому українська спільнота у ЗСА як один чоловік мусить включитися у цю боротьбу з найбільшою активністю.

„ЛИС МИКИТА” І ПРОФ. О. ПРИЦАК

Уціпливий і не раз одноногий журнал сатири „Лис Микита”, що його редагує і надзвичайно талановито ілюструє мистець Едвард Козак, ЕКО, вказав проф. О. Прицакові, алтаєзнавцеві, на його владне місце, приказкою про шевця, який повинен знати свою справу, а до кравецтва не втручатись.

Розумна порада! Але чи послухас її новітній „мовознавець” проф. О. Прицак із Гарварду, який пропагує перехід вільних українців на невільничий сучасний, Московою в Києві продиктований, правопис?

Віталій Лехтер

І НА ІКОНАХ НАМАЛЮЮТЬ ЗНОВУ...

Ірина Стасів, Стефанія Шабатура, Ірина Сенник, Оксана Попович, Надія Світлична, Катерина Сорока, Раїса Мороз — це добре знайомі нам імена. Одна із них, Надія Світлична, тепер серед нас. Вони витримали все: і сибірські концтабори, і розлуку з Україною, і розлуку з коханими. Як жиди, що сідають за новорічний святковий стіл і говорять: „На другий рік у Єрусалимі”, вони щороку сідаючи за скупий ново-

Алла Коссовська

У ВЕЛИКОДНЮ НІЧ

Ніч оксамитна, ніч Великодня,
Над усім світом неба безодня,
Блимають лагідні вогники свіч,
Ніч Великодня, освячена ніч.

Серце тріпоче в глибокім зворушенні,
Всі піклування усунено пріч,
Всі почуття переміщені, зрушені,
В ніч Великодно, задуману ніч.

На кладовищі червоні лямпади:
Душі спочилих Воскресенню раді.
Ніч тасмнича, ніч Великодня,
Чом ти така незвичайна сьогодні?

Може тому, що навколо у темряві
Блимають вогники ніжно-темнії?
Може тому, що нам душі замучила
Туга за домом, гірка і жагучая?

Ти ж нам навіюєш, ніч тасмнича,
Теплу надію, що всіх нас покличче
Наша Вітчизна, наша країна
В час Великодній свого Воскресіння.

річний табірний стіл з надією говорять: „На другий рік у Києві”. Стефанія Шабатура, довголітній політв'язень сибірських концтаборів і великомучениця за українську справу, в одній із своїх поезій писала:

Ще того віку вистачить
для щастя —
Прийти і вмерти
на своїй землі.

У цій статті мені хочеться розказати читачам про одну звичайну українську жінку. Її ім'я не було широко відомим. Але здається, що саме для неї написані ці рядки:

І розіпнуть тебе, і прокленуть,
І на іконах намалюють знову,
І ті жінки, що йшли з любов'ю,
На тебе знов молитися почнуть.
(Ірина Стасів-Калинець)

Звали її **Валентина Василівна Петрієнко**. Вона померла на 30-му році життя 12 липня 1971 року у Києві. Валентина Петрієнко була українською патріоткою, талановитим педагогом і активісткою українського громадського життя міста Києва. Разом із студентом Б. Рябоклячем, вона стала ініціатором створення студентського мандрівного хору „Жайворонок”, який відіграв помітну роль в національно-культурному відродженні початку 60-х років у Києві. У перші роки хором диригували на громадських засадах М. Молдавін та студент столичної консерваторії Володимир Коношенко.

Валентина Петрієнко була незмінним членом Ради хору, багато енергії віддавала залученню до хору нових хористів, організації мандрів хору по Україні, пропаганді рідної пісні. Вліт-

ку 1962 року міське хорове товариство фінансувало хор і дозволило йому поїздки по Україні (я пригадую, як хор „Жайворонок” виступав у Чернівцях). Такі поїздки по містах і селах України відбувалися влітку 1963-65 років і багато дали для пробудження національної свідомости, любови до рідного слова і рідної пісні. Велика заслуга в організації праці хору належала Валентині Петрієнко.

В 1965 році на хор посипалися репресії. Хорові не дали приміщення для проб, і до 1968 року хористи збиралися на приватних квартирах у різних випадкових приміщеннях. Хорові заборонили походи по Україні, виступи на вулицях, участь у веснянках і купалах. Валентина боляче пережила занепад „Жайворонка”, але хору не залишила, шукаючи шляхів для виведення хору із кризи. Водночас зацікавилася новоствореним фолкльорно-етнографічним хором „Гомін”, що деякою мірою перебрав на себе колишню роль „Жайворонка”, почала відвідувати проби „Гомону”. Вона вела повсякденну роботу по наверненню зденационалізованих українців до рідної мови, культури, прищеплювала почуття національної і людської гідности. Влаштувала колядки, вечори української народної пісні тощо. Її любили за щирість, увагу до людей, ніжність до друзів, енергію в роботі.

Валентина Петрієнко померла від ревматизму, що перекинувся на серце. Залишилася самотня мати. І хоч ім'я Валентини Петрієнко не було широко відомим, бо робила вона щоденну непомітну роботу в нашій столиці, її по праву можна віднести до тих людей шестидесятників, які почали будити присгану національну свідомість.

Похорон Валентини Петрієнко зібрав великий здвиг народу. На центральному цвинтарі Києва відбувся мітинг. Спочатку якийсь представник КГБ сказав, що промовляти ніхто не буде, бо забули буцімто вдома папірці з текстами промов, затвердженими КГБ. Однак друзі Валентини зігнорували таку вказівку і почали говорити без усяких папірців. З прощальною промовою виступив працівник міського хорового товариства Мусій Молдавін, який сказав, що Валентина любила свій народ, його пісню і любов цю передавала іншим. Потім виступив

Борис Рябокляч, який сказав слова, що стали відомі всій Україні: „Неймовірно важко стояти над цією могилою і усвідомлювати, що Валі більше нема. Перестало битись серце, яке було до безтями закохане в рідний народ, у рідну пісню. Ще так недавно прощалася Україна зі своїм улюбленим поетом-патріотом Василем Симоненком. І зовсім недавно люди плакали над труною мужньої жінки мистця і полум'яної патріотки Алли Горської. Сьогодні знову переживаємо невимовне горе, бо навіки прощаємося з людиною, яка чесно і самовіддано служила Україні.”

Згадуймо ж і ми цю звичайну жінку, яка служила Україні і померла з вірою, що Україна буде вільною.

Уляна Кравченко

ВОСКРЕСІННЯ

В цей день, в цей третій день,
і голуби́нь небес,
і яра зелені́ трав,
і біла віточка вишень —
все каже нам:

Воскрес! Воскрес!

В цей день, в цей третій день
і правда і любов
перемогли брехню і люту злобу
і встав

Ісус Христос

у славі

з гробу!

У храмі з блисків і блакиту
знімається віток зелена хоругов!
На стебелинах

заблисло світло рос

і квіти білі, як алмаз

схилились перед Божим Сином
і гомоня́ть: Воскрес Христос!

РЕЗИГНАЦІЯ РЕД. ЛЕОНІДА ПОЛТАВИ

На засіданні Дирекції Корпорації „Українська Опера” дня 24 лютого 1979 р. в Нью-Йорку ред. Л. Полтава вніс офіційну резигнацію, через переобтяження іншими обов'язками, з постів віце-президента і пресового референта Корпорації. Резигнацію прийнято.

зв'язки з героїським українським народом.

При Православній Громаді з приїздом о. Г. Подгурця вже помітно посилилась праця над організуванням і вихованням української молоді.

19 січня відбулися Загальні Збори ОЖ ОЧСУ. Із доповіддю була запрошена п-і ред. Слава Стецько. Вона вказала на незламну поставу української жінки на Рідних Землях, підкреслила роль жінки в українському суспільному житті в різних країнах поселення в Європі, Австралії і на американському континенті та заохочувала до праці для України над берегом Тихого Океану.

Із словами привіту виступали о. Г. Подгурець і також голова ООЧСУ Остап Брікнер. Новообрану Управу очолила п-і М. Добрянська. Містоголовою обрано попередню голову, п-і Галю Подгурець, секретаркою М. Бучинську, касиркою М. Брікнер, головою Контрольної Комісії А. Прокопович. До Управи даліше увійшли: пані Білецька, Понятишин, Стусь і Грициків.

У Льос-Анджелесі є до 7000 українців.

С. П.

ПРАВДА ПРО М. ХВИЛЬОВОГО-ФІТІЛЬОВА

У „Хрестоматії (з української літератури ХХ століття”, видання Шкільної Ради УККА в кінці 1978 р., пропонують учням, студентам і вчителям вивчати „творчість” советського письменника Миколи Хвильового, справжнє прізвище Фітільов.

Не входячи в справи творчості (у „Хрестоматії” пп. Федоренко і Маляр пропонують вивчати молоді й дітям твір про те, як син убив власну матір в ім'я „Загірної комуні”), наведемо уривок із правдивої біографії Хвильового-Фітільова, не тієї, що подана в закордонній „Хрестоматії”.

„Земляки Хвильового розповідають: М. Хвильовий, в початках своєї діяльності на користь Москви, був заступником голови Богодухівської Чека і в той же час Комісаром при карному отряді Соболя. Головою ЧК в той час був тов. Скорік. Ці товариші в селі Мурафі на площі розстріляли прилюдно 12 людей-просвітян: Микола В'юнник — член УЦентральної Ради, О. Тищенко” (далі йде перелік прізвищ українських жертв). — Джерело: „Ранок” з 25 липня 1953 р., автор П. Спека.

Інше свідчення про дії Миколи Хвильового-Фітільова („Колі”):

„За його наказом гинули сотні повстанців, спалено багато селянських господарств, особливо ж у с. Мурахва. Він же, „Коля” — М. Хвильовий — прилюдно розстріляв отамана українських повстанців Гонту, в його ж (Хвильового) рідному селі Солонівка, на Богодухівщині. Так само він прилюдно розстріляв отамана Галана з села Рублівки”... Джерело: „Український Самостійник”, 27. 9. 1953 р. Борис Шадири. Місто Ольденбург.

Із матеріалів п. Ф. Калусті, Нью-Йорк

“ПРАВНА НАСЛІДНИЦЯ” У.Н.Р.

(Замість фейлетону)

Деяким нашим ученим чи то приверзлось у сні, чи повернулось догори ногами в їх учених мозках, що вони з зайлою впертістю вже довгі роки обстоюють тезу, а навіть пропхали її (всупереч науковій правді і звичайній логіці) аж на сторінки „Енциклопедії Українознавства” (Сарсель), що так звана УССР є „праеною наслідницею” Української Народної Республіки (УНР).

Зайво в рамках фейлетону наводити факти не науковости такого обстоювання, бо це забрало б багато місця. Зрештою, хто обізнаний з історією наших Визвольних Змагань 1917-21 рр., знає всі махінації „великого Ілліча”, за поміччю яких він реалізував свої пляни, захопив силою Україну і накинув їй большевицько-комуністичний устрій.

„Правність наслідства” УССР в тому випадку така сама, як її „державний суверенітет”. Правда, існує фіктивна Українська советська, чи, як хочете, „радянська” соціалістична республіка, має фіктивну верховну раду, тобто парламента, фіктивний уряд без фактичних міністерств, має навіть генерального секретаря Комуністичної партії України і на тому крапка. Обкраєна територія УССР, яка не покривається з українськими етнографічними землями, є фактично „незайманною територією СССР”. Її „парламент” не ухвалює жадних законів, лише по-маєв'ячому наслідуює всі „мудроці”, що їх вигадують в „зореносному Кремлі”. Її „уряд” — маріонетка, яка сліпо виконує накази імперського центру, а „генеральний секретар” КПУ це ніхто інший, як московський „гавляйтер” в Києві. Навіть немає Української комуністичної партії, є лише Комуністична партія України. Хоч в „уряді” існує фіктивне „міністерство закордонних справ”, але його роль лише зводиться до дешевої декорації на зборищах Об'єднаних Націй, або приймають принагідних державних гостей ін. країн, які прибувають інколи й до Києва. Такий „міністер”, як папуга, повторює все те, що говорить „всесоюзний міністер”, ні одного кроку самостійно не зробить без нього, а лише, як собачка, підстрибує на його шнурочку і підгавкує йому в унісон.

Невже ж цього не знають ці вчені, які урвали собі в голову, що УССР це правна наслідниця УНР?

Наші опоненти зразу, коли їм перечити, хапа-

**ЧЕРЕЗ ОЩАДНІСТЬ ДО КРАЩОГО ЗАВТРА!
УКРАЇНСЬКА ШАДНИЧО—ПОЗИЧКОВА СПІЛКА
"ПЕВНІСТЬ" У ЧІКАГО ТА ФІЛІЯ В ПАЛАТАЙН, ІЛЛ.**

платить найвищу дивіденду від ощадностей, а саме:

- 5¼% від біжучих щадничих конт,
 - 6¼%, 6½%, 6¾%, 7%, 7½% та 7¾% від СЕРТИФІКАТІВ, залежно від суми та часу, на який вкладається.
 - Кожне ШАДНИЧЕ КОНТО є забезпечене ФЕДЕРАЛЬНОЮ УРЯДОВОЮ АГЕНЦІЄЮ ФСЛІК — до суми 40.000 доларів.
 - Бажаєте купити дім, господарство (фарму), чи площу, зверніться до СПІЛКИ за позичкою (мортгеджом), яку одержите на дуже догідних умовах.
- КОРИСТАЙТЕ З УСЛУГ, ЯКІ ДАЄ СПІЛКА „ПЕВНІСТЬ“:**
- ОСОБИСТІ ЧЕКИ (ЧЕКОВІ КОНТА) т. зв. „НОВ АКОУНТС“.
 - ПЕНСІЙНІ КОНТА — ІРА та КІО — на яких зложені гроші відтягається від прибуткового податку.
 - НЕЗАЛЕЖНО ДЕ ЖИВЕТЕ, ШАДІТЬ ПОШТОЮ В „ПЕВНОСТІ“.
 - ВОГНЕТРИВАЛІ ДЕПОЗИТОВІ СКРИНЬКИ.
 - ГРОШЕВІ ПЕРЕКАЗИ — ПОДОРОЖНІ ЧЕКИ.
 - ПЛАЧЕННЯ МІСЬКИХ рахунків за воду, газ, електрику та телефон.
 - БЕЗПЛАТНЕ НОТАРІАЛЬНЕ ЗАВІРЕННЯ ДОКУМЕНТІВ.

За ІНФОРМАЦІЯМИ та ПОРАДАМИ у всіх ФІНАНСОВИХ СПРАВАХ просимо звертатися особисто, або телефонічно з довір'ям!

Години праці:

Попеділок:	9 — 3 по пол.	Четвер:	9 — 3 по пол.
Вівторок:	9 — 3 та 6 — 8 веч.	П'ятниця:	11 — 8 веч.
Середа:	закрито	Субота:	9 — 1 опівдні

932-936 N. WESTERN AVENUE, CHICAGO, ILL. 60622 tel.: (312) 772-4500

SECURITY SAVINGS & LOAN ASSOCIATION

2166 PLUM GROVE RD., ROLLING MEADOWS, ILL. 60006 Tel.: (312) 991-9393

СТЕКТОВА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

"БУДУЧНІСТЬ"

У ДЕТРОНТІ

СЛУЖИТЬ СВОЇМ ЧЛЕНАМ ТА ОРГАНІЗАЦІЯМ ДЕШЕВИМ І ВИГІДНИМ КРЕДИТОМ. НИЗЬКОВІДСОТКОВІ ПОЗИЧКИ НА АВТА, ДОМИ, НАПРАВУ ДОМІВ, МЕБЛІ, ВАКАЦІ, ШПИТАЛЬНІ РАХУНКИ І Т. П. ПОЗИЧКИ (КРІМ МОРТГЕДЖОВИХ) ЗАБЕЗПЕЧЕНІ ДО 10.000 ДОЛ. БЕЗПЛАТНО ДЛЯ ПОЗИЧКОДАВЦЯ. ВІД ВКЛАДІВ ПЛАТИТЬ 5 1/4% ДИВІДЕНДИ.

Вкладчики мають безкоштовне життєве забезпечення до висоти 2,000 дол.

Ощадності забезпечені до всякої висоти.

FUTURE CREDIT UNION OF DETROIT

4641 Martin Ave. 3011 Caniff

Detroit, Mich. 48210-Hamtramck, Mich. 48212

Tel.: 843-5411

**ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА СУМА**

В ЙОНКЕРСІ, Н. Й.

ВИДАЄ ПОЗИЧКИ СВОЇМ ЧЛЕНАМ ТА ОРГАНІЗАЦІЯМ; СЛУЖИТЬ ДОБРИМ І ДЕШЕВИМ КРЕДИТОМ, ГРОШОВИМИ ЧЕКАМИ; УДІЛЯЄ НАЙДЕШЕВШИЙ КРЕДИТ НА АВТА, МОРТГЕДЖІ, ремонт домів, меблі, шпитальні рахунки, вакації, весілля та інші цілі.

СПЕЦІАЛЬНИЙ КРЕДИТ ДЛЯ СТУДЕНТІВ

Майно кожного вкладчика чи позичкодавця забезпечене.

Приймає ощадності і платить 6¼% дивіденди

Безплатне забезпечення ощадностей.

Безплатне життєве забезпечення.

до 2.000 дол.

Адреса:

SUMA (YONKERS)

FEDERAL CREDIT UNION

301 Palisade Ave. Yonkers, N. Y. 10703

Tel.: 914-965-8560

ються за аргумент, що мовляв, є територія УССР і на ній величезна більшість українського народу (якого на протязі кількох літ не розселили по всій — "неонятної страні"). Але це віденські аргументи, щоб на них оперти нікудишню тезу про „легітимність“ УССР, яка не має жадних правних основ. Останньо це висвітлив проф. Д-р О. Підгайний у статтях на цю тему. Навіть і не вчені надто людині відомо, що суверенну державу ціхують такі її прикмети: незайманість території, легітимність влади та перше слово за її сувереном — народом, якщо йдеться про демократичну систему держави. А далі йдуть такі атрибути, як своє військо, свої гроші, своя економічна система, пригожий ґрунт для розвитку культури, своя, повноцінна незалежна наука, дипломатичні зв'язки з іншими державами, договори з ними і т. д.

„Суверенність“ України перекреслює вже хоч би той факт, що її включено до одного з великих економічних районів, не питаючи згоди ні „верховної ради“, ні „уряду“, ні народу України. Москва дере з України і тягне, що лише може, а взаміну дає їй смішно малі бюджети, якими нормально як-так можна забезпечити б одну область.

Є на українській території, в даному випадку в УССР, український народ, який становить більшість, але четвертина населення це москалі, або іншонаціональний змосковлений елемент. Мільйонні маси українського населення розкидано по всій імперії. Вони приречені на національну загибель — денационалізацію-московізацію, бо живуть там без рідної преси, книжки, культури. Хай би, наприклад, французька меншість в Канаді опинилась в такім катастрофічнім положенні, як переселені до Московщини чи Азії українці, і англійська більшість проводила над ними експерименти насильної англізації, що в такому випадку зробила б суверенна Франція? Протестувала б на весь світ! Але того не робить „суверенний уряд“ „суверенної“ України, а ще помагає, перевиконуючи пляни, московським червоним імперіалістам в їх намаганні знищити українську націю і її біологічним коштом збагатити націю московську. І пощо здалось тому „суверенному урядові“ своє українське військо? Хохол радий і з того, що в советській армії аж кишить від хохлацьких маршалів, генералів, адміралів і всякої дрібнішої офіцерні, яких поважна частина таки — сліпа національно! — буде „драться“ до за... дріпаної смер-

ти за „єдину советскую родіну“. Економічна проблема звужується в нього до повного корита, свого живота й кишені. Для української культури, на його думку, вистачить гопака, шараварів, вишиванки, а в найкращому випадку „Сватання на Гончарівці“ чи „Наталки-Полтавки“. Хохла не бере це за серце, що українська наука заперта, наче собачка в буді, це й прив'язана цупко на короткому московському шнурку і мусить погавкувати за своїм „хазяїном“. А вже щодо дипломатичних зв'язків України зі світом, то він робиться гордий, наче індик, що хтось там важний з іншої держави принагідно відвідає Київ і для ока йому кремлівська „хазяйка“ дозволить поговорити з „прем'єром“ „суверенної“ України, чи коли, як Пилип з конопель, вискочить на трибуну ООН „міністер закордонних справ“ „суверенної“ УССР... А вже радости, а радости, коли такого „міністра“ московські імперіалісти „підвищать“ до ранги амбасадора десь в якійсь маловідомій країні, наприклад, в Африці, чи десь, де „чорти горох молотять“. А вже підписати бодай якийсь, хай маловажливий, договір в імені УССР, то хохлові навіть не присниться.

Ось, польські комуністи, хай перший раз за своєї влади, але відзначили 60-ліття польської державної незалежності 11 листопада м. р., яку завдячують поляки покійному Пілсудському. А перша польська військова частина, створена під час Другої світової війни під советами, носила ім'я польського історичного героя ген. Тадеуша Косцюшка, який боровся за незалежність Польщі від московського царського імперіалізму і помер опісля на вигнанні.

Чи можуть підвестись в УССР комуністичні служаци і ступайки московських червоних фашистів до такої висоти, як польські комуністи, і відзначити, напр., 60-ліття проголошення соборної державної України, чи бодай якусь малу військову частину домоглись назвати іменем, напр., Виговського, Мазепи або Орлика? Всі кури поздижали б не лише в наших ворогів, але й приятелів, коли б так сталось. Той „буйвол з Липок“, перший гавляйтер Москви в Києві, в порівнянні навіть із шефом Польської сателітної комуністичної партії, є лише мікроскопічним ліліпутиком.

А нашим деяким еміграційним професорам так „залігітиматилось“ у їх головах, що, наче в гарячці, гугнявлять про „легітимність“ УССР та її „правне наслідство“ по УНР.

Панько Незабудько